KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 14.11.2008
KOM(2008) 721 wersja ostateczna

2008/0216 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa

{SEK(2008) 2760}
{SEK(2008) 2761}

(przedstawiony przez Komisję)

UZASADNIENIE

I. Kontekst wniosku

Kontekst ogólny

Głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) jest ograniczenie i kontrola wielkości połowów poprzez ustanowienie całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) i krajowych kwot oraz określenie norm technicznych i systemów zarządzania nakładem połowowym. Europejska polityka kontroli rybołówstwa znajduje się w centrum WPRyb, ponieważ to od jej skutecznego stosowania zależy wiarygodność tej ostatniej. Pomimo pewnych postępów system kontroli boryka się z zasadniczymi problemami stwierdzonymi zarówno przez Komisję Europejską[1] jak i Europejski Trybunał Obrachunkowy[2]. Obecny system kontroli jest nieskuteczny, kosztowny, złożony i nie pozwala uzyskać spodziewanych wyników. Dalsze powielanie błędów w polityce kontroli rybołówstwa będzie miało w przyszłości poważne konsekwencje dla zasobów rybnych, sektora gospodarki rybnej i regionów uzależnionych od rybołówstwa. W związku z tym Komisja proponuje zasadniczą reformę systemu kontroli WPRyb. Ta inicjatywa stanowi dla Komisji jeden z celów priorytetowych w dziedzinie rybołówstwa w 2008 r.

Podstawa i cele wniosku

Dzięki swojemu globalnemu i zintegrowanemu podejściu, skupiającym się na każdym z aspektów WPRyb, reforma polityki kontroli rybołówstwa powinna nie tylko poprawić możliwości w zakresie kontroli i zarządzanie zasobami rybnymi oraz stworzyć równe warunki konkurencji w UE, ale również wywrzeć pozytywny wpływ strukturalny na sektor gospodarki rybnej i rynek i w ten sposób zniwelować ekologiczne, gospodarcze i społeczne konsekwencje nieprzestrzegania przepisów. W szczególności celem wniosku jest:

Nowe, wspólne podejście do kontroli i inspekcji
Wprowadzenie ujednoliconych procedur inspekcji i wysokich standardów powinno zapewnić jednakowe wdrożenie polityki kontroli rybołówstwa na poziomie państwa członkowskiego, przy jednoczesnym poszanowaniu różnorodności i właściwości poszczególnych flot.

Kultura przestrzegania prawa
Celem jest zmiana zachowań wszystkich zainteresowanych stron uczestniczących w całym cyklu rybołówstwa (połowy, przetwórstwo, dystrybucja, wprowadzanie do obrotu), tak aby zgodność z polityką WPRyb i rozporządzeniami osiągnięto nie tylko przy pomocy monitorowania i kontroli, ale również dzięki ogólnej kulturze przestrzegania prawa powodującej, że każdy z elementów składowych sektora angażuje się w działania mające na celu osiągnięcie zgodności z przepisami i odbudowanie wiarygodności przepisów WPRyb.

Skuteczne stosowanie przepisów WPRyb
Celem jest rozszerzenie uprawnień Komisji w zakresie zarządzania oraz jej możliwości podejmowania interwencji odpowiedniej do poziomu nieprzestrzegania przepisów przez państwa członkowskie. Kompetencje Komisji i państw członkowskich zostaną jasno

---

[1] COM(2007) 167.
[2] Sprawozdanie specjalne nr 7/2007.

określone, tak aby unikać ich nakładania się i zapewnić prowadzenie przez Komisję jej podstawowej działalności polegającej na kontroli i weryfikacji wdrażania przepisów WPRyb przez państwa członkowskie. Obecny system podejmowania decyzji na poziomie mikrozarządzania zostanie stopniowo zastąpiony podejściem opartym na makrozarządzaniu.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Podstawowe przepisy polityki kontroli zostały ustanowione w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2847/93 (rozporządzenie w sprawie kontroli)[3] oraz w rozdziale V rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 (rozporządzenie podstawowe)[4]. Rozporządzenie w sprawie kontroli było 12 razy zmieniane. Złożoność spowodowana wielokrotnymi zmianami w rozporządzeniu w sprawie kontroli pogłębiła się przez fakt, że pewna liczba przepisów dotyczących kontroli jest zawarta w kilku innych oddzielnych rozporządzeniach.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Wniosek przyczyni się do osiągnięcia ogólnego celu WPRyb, jakim jest zrównoważona eksploatacja żywych zasobów wodnych. Ponadto dzięki skoncentrowaniu się na ochronie zasobów naturalnych wniosek wpisuje się w strategię dotyczącą trwałego rozwoju, przyjętą przez Radę Europejską w czerwcu 2006 r. Wniosek jest również zgodny z celami ustanowionymi na światowym szczycie w sprawie zrównoważonego rozwoju w 2002 r. w zakresie zarządzania rybołówstwem[5] oraz z zasadą dążenia do poprawy zarządzania zasobami oceanicznymi, wokół której koncentruje się aktualna debata na temat przyszłej wspólnotowej polityki morskiej. Ponadto cel ogólny reformy kontroli należy do jednego z czterech podstawowych obszarów określonych przez Komisję, w których istnieje możliwość poprawy stosowania prawa wspólnotowego[6].

Konsultacje z zainteresowanymi stronami oraz ocena skutków

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów
Podczas opracowywania wniosku przeprowadzono liczne konsultacje z państwami członkowskimi (na poziomie ministrów i ekspertów) i z przedstawicielami sektora, organami doradczymi i wszystkimi innymi zainteresowanymi stronami. Ustanowienie zespołu kierującego, złożonego z przedstawicieli różnych służb Komisji (ISSG), mającego za zadanie analizę ogólnego podejścia i pracującego w grupach roboczych nad konkretnymi tematami, stanowiło istotny wkład w przygotowanie niniejszego wniosku.

1. Państwa członkowskie:
   - Komisja opracowała nieoficjalny dokument określający główne aspekty proponowanej reformy. Został on omówiony podczas nieformalnego spotkania

---

3 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/1993 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261 z 20.10.1993).

4 Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59).

5 Sprawozdanie ze światowego szczytu w sprawie zrównoważonego rozwoju, Johannesburg, Republika Południowej Afryki, 26 sierpnia-4 września 2002 r. (publikacja ONZ).

6 Zob. COM(2007) 502 z 5.9.2007 „Skuteczna Europa – stosowanie prawa wspólnotowego".

ministrów ds. rybołówstwa w dniu 18 lutego 2008 r. Wcześniej, w dniu 15 lutego 2008 r., odbyło się spotkanie z urzędnikami sektora rybołówstwa poszczególnych państw członkowskich. W celu przedstawienia celów reformy w dniu 1 lutego 2008 r. odbyło się spotkanie z ekspertami poszczególnych państw członkowskich ds. kontroli rybołówstwa.

- DG MARE powołała grupę roboczą złożoną z ekspertów państw członkowskich, której zadaniem było ujednolicenie procedur inspekcji i standardów kontroli.

- W Londynie, Madrycie i Kopenhadze odbyły się trzy spotkania ekspertów technicznych ds. elektronicznego systemu raportowania (ERS). Pozwoli to z kolei na lepsze wykorzystanie nowoczesnych technik w ramach nowego rozporządzenia dotyczącego kontroli.

- W powiązaniu z reformą podpisane zostały protokoły ustaleń z państwami członkowskimi (Grecją, Hiszpanią, Polską, Szwecją i Włochami). Oznaczają one zmianę w obowiązującym podejściu, ponieważ określają jasno punkty odniesienia służące ulepszeniu systemów kontroli rybołówstwa w zainteresowanych państwach członkowskich.

2. Organy doradcze zainteresowanych stron i opinia publiczna.

- W dniu 10 kwietnia 2008 r. zostało zorganizowane jednodniowe seminarium z udziałem przedstawicieli regionalnych komitetów doradczych (RAC) i Komitetem Doradczym ds. Rybołówstwa i Akwakultury (ACFA) w celu zapoznania się z ich opiniami w sprawie planowanej reformy polityki kontroli WPRyb.

- Służby DG MARE wzięły również udział w seminariach na temat identyfikowalności, która będzie integralną częścią reformy, w kontekście projektu dotyczącego identyfikowalności populacji ryb i projektu DTU Aqua. W dniu 17 czerwca 2008 r. DG MARE zorganizowała w Brukseli warsztaty na ten temat przy udziale Wspólnego Centrum Badawczego.

- Reforma została przedstawiona Grupie Roboczej Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych na jej spotkaniu dnia 18 września 2008 r. Przewodniczący grupy stwierdził, że prezentacja przeprowadzona przez DG MARE spotkała się z wielkim uznaniem i pełnym poparciem dla proponowanej reformy, ze względu na planowane zmniejszenie obciążeń administracyjnych w sektorze.

- W okresie od lutego do maja 2008 r. przeprowadzono szerokie konsultacje publiczne, w oparciu o dokument roboczy służb Komisji opublikowany na jej stronie internetowej. Dokument do dyskusji opracowany przez DG MARE przedstawiał krótką analizę problematyki, skupioną wokół dziewięciu możliwych obszarów działania określonych we wspomnianym dokumencie nieoficjalnym.

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia

Inicjatywa Komisji spotkała się z pozytywnym odzewem ze strony uczestników procesu konsultacji. W niemal wszystkich odpowiedziach podkreślano, że właściwe jest wzmocnienie działań Wspólnoty w tym zakresie. Otrzymano 25 wypowiedzi od szerokiego grona zainteresowanych stron. Wszystkie wypowiedzi zostały opublikowane na oficjalnej stronie internetowej Komisji, ze wskazaniem autorów i pochodzenia[7].

Inicjatywa Komisji i jej najważniejsze cele uzyskały szerokie poparcie uczestników konsultacji. Wszyscy jednomyślnie zgodzili się co do konieczności zreformowania systemu kontroli. Wielu uczestników konsultacji podkreśliło, że kultura przestrzegania prawa powinna być naczelnym celem reformy. Wszystkie zainteresowane strony poparły w szczególności wprowadzenie systemu jednolitych sankcji administracyjnych, uproszczenie i racjonalizację przepisów oraz wzmocnienie współpracy i pomocy. Organizacje pozarządowe i administracja publiczna udzieliły szczególnego poparcia reformie, która jest efektywnym narzędziem z punktu widzenia zrównoważonych ekologicznie połowów. Wszyscy zgodzili się co do konieczności opracowania nowego podejścia do inspekcji i kontroli na poziomie WE, stwarzającego równe warunki konkurencji i wspierającego zacieśnianie współpracy między Komisją, organami kontroli rybołówstwa w państwach członkowskich i podmiotami gospodarczymi działającymi w całym łańcuchu produkcji. Zgodzono się co do konieczności odegrania większej i bardziej konstruktywnej roli przez agencję kontroli w dziedzinie koordynacji i szkolenia. Organizacje pozarządowe opowiedziały się za udostępnieniem Komisji dodatkowych instrumentów szybkiej interwencji, podczas gdy sektor gospodarki rybnej wyraził obawy co do tego, kto miałby ponosić koszty środków skierowanych przeciwko państwom członkowskim i koszty zawieszenia pomocy wspólnotowej - sektor czy państwa członkowskie.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Dziedziny nauki i wiedzy specjalistycznej, których dotyczy wniosek

Służby Komisji skorzystały z pomocy ekspertów zewnętrznych, aby poprzeć niektóre argumenty zawarte w niniejszym wniosku. Od ekspertów oczekiwano zdefiniowania prawdopodobnych negatywnych i pozytywnych skutków proponowanych wariantów, włącznie z kompromisami możliwymi przy realizacji konkurujących ze sobą celów, tak aby podejmowanie decyzji odbywało się w drodze świadomego procesu.

Główne organizacje/eksperci, z którymi przeprowadzono konsultacje

Zawarto szczegółową umowę (w ramach umowy ramowej FISH/2006/09 – Badania w obszarze WPRyb i gospodarki morskiej – Część 4: Ocena skutków dotycząca WPRyb pomiędzy Komisją a zewnętrznym przedsiębiorstwem doradczym MRAG.

Streszczenie otrzymanych i wykorzystanych opinii

- Jakościowe i ilościowe analizy indykatywne wskazują, że nawet jeśli niektóre z proponowanych elementów pakietu są bardziej istotne od innych, pełne wdrożenie pakietu wraz z instrumentem raczej wiążącym niż dobrowolnym, takim jak na przykład kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, będzie prawdopodobnie najbardziej skutecznym sposobem osiągania wysokiego poziomu zgodności z przepisami.
- Jeżeli proponowane środki zostaną wdrożone w drodze wiążącego rozporządzenia, które państwa członkowskie będą stosować razem z istniejącymi wieloletnimi planami odbudowy zasobów, to przyrost zysków netto w sektorze, będący wynikiem

[7] http://ec.europa.eu/fisheries/cfp/governance/consultations/consultation_280208_contributions_en.htm

odbudowania zasobów i ich lepszej ochrony, może w ciągu 10 lat osiągnąć poziom 10 mld EUR. Takim zyskom gospodarczym będzie prawdopodobnie towarzyszyć wyraźny wzrost zatrudnienia wynoszący prawie 4000 nowych miejsc pracy we wszystkich podsektorach. Należy zwrócić uwagę, w jakim stopniu wzrost produkcji ryb przyczynia się do tworzenia nowych miejsc pracy w zainteresowanych sektorach i regionach.

- Wprowadzenie w życie nowego rozporządzenia stworzy takie korzyści pod warunkiem wzmocnienia działań kontrolnych na lądzie, których efektywność kosztowa jest wyższa niż działań kontrolnych na morzu, co spowoduje początkowo konieczność poczynienia inwestycji w procedury operacyjne zamiast w środki kontroli. Zyski netto zostaną jednak szybko wygenerowane, obniżając stopniowo koszty w okresie dwóch lub trzech lat po wdrożeniu, kiedy zostanie osiągnięta kultura przestrzegania prawa.

- W miarę jak środki kontroli staną się skuteczniejsze a efektywność wzrośnie, zyski z efektywności mogą zostać przeniesione na rzecz podmiotów gospodarczych, w formie zwiększonej opłacalności połowów i udziału pozostającego do dyspozycji załóg i innych podmiotów gospodarczych.

Sposoby udostępnienia opinii ekspertów
Wyniki badania będą dostępne na stronie internetowej DG MARE.

Ocena skutków
Komisja opracowała ocenę skutków wniosku, co zaowocowało sprawozdaniem, które będzie dostępne na stronie internetowej DG MARE. W sprawozdaniu rozpatrywane są następujące warianty:

- Wariant 1: utrzymanie dotychczasowej polityki. Kontynuacja dotychczasowej polityki i skoncentrowanie się na wdrożeniu i egzekwowaniu istniejących ram.

  Wersja 1: Utrzymanie dotychczasowej polityki, kontynuacja istniejącej sytuacji

  Podstawowym założeniem w tej wersji jest założenie, że obecna polityka kontroli jest wystarczająca, aby zapewnić przestrzeganie przepisów wspierające cele WPRyb, a kluczową kwestią jest niedostateczne wdrożenie istniejących wymogów prawnych przez państwa członkowskie. Należy położyć nacisk na lepsze wdrożenie już istniejącego prawodawstwa.

  Wersja 2: Wdrożenie i egzekwowanie istniejących ram prawnych poprzez rozporządzenia wykonawcze

  Wersja ta, będąca alternatywą kontynuacji obecnej sytuacji, mogłaby przewidzieć przyjęcie środków wykonawczych w celu dostarczenia pełnego zestawu przepisów technicznych, który byłyby podstawą dla kompleksowego systemu kontroli.

  Takie utrzymanie *status quo* oznacza dodanie w sposób nieskoordynowany dodatkowych przepisów do istniejącej, skomplikowanej już obecnie, sieci regulacji, bez opracowywania nowego podejścia do kontroli i inspekcji. Brak możliwości działania ze strony Komisji będzie szedł w parze z utrzymywaniem łagodnego podejścia krajowych ustawodawstw wobec naruszania przepisów, z działaniami pokontrolnymi niezadowalającymi z powodów prawnych lub proceduralnych oraz z

niepełną informacją na temat sankcji i poprzednich przypadków nieprzestrzegania przepisów.

- Wariant 2: Przekształcenie rozporządzenia w sprawie kontroli połączone z wprowadzeniem kodeksu postępowania

  Podejście, w którym łączy się skonsolidowane ramy prawne z instrumentem sterującym, jakim jest kodeks postępowania, mogłoby w pewnym stopniu ułatwić udoskonalenie obecnego systemu kontroli. Niektóre łowiska może zostałyby odbudowane w wyniku jednostronnego działania wobec segmentu floty lub grupy segmentów floty, ale ogólnie takie podejście nie zmieniłoby treści obowiązujących przepisów, ani nie stworzyłoby dodatkowych nowych instrumentów prawnych, opierając się w nadmierny sposób na dobrowolnym wdrażaniu przez państwa członkowskie.

- Wariant 3: Instrument prawny w postaci nowego wiążącego rozporządzenia

  Trzeci wariant przedstawiony na potrzeby oceny to realizacja pakietu reform poprzez nowy instrument prawny obowiązujący na poziomie UE. Wariant ten opiera się na stworzeniu równych warunków konkurencji w UE. Zapewniłoby to jednakowe stosowanie przepisów WPRyb w całej Unii Europejskiej oraz pozbawione dyskryminacji traktowanie wszystkich rybaków. Rozszerzenie kompetencji inspektorów Komisji utrudniłoby państwom członkowskim ukrywanie uchybień we wdrażaniu przepisów WPRyb.

- Wariant 4: Centralizacja polityki kontroli WPRyb na poziomie UE połączona ze zwiększeniem kompetencji Komisji i Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa (CFCA).

  W tym wariancie w ramach Komisji i CFCA zostałyby połączone zasoby inspekcyjne państw członkowskich oraz opracowane ogólnie przyjęte standardy, z długoterminowym celem stworzenia swego rodzaju europejskiej straży przybrzeżnej. Jednak wariant ten należało odrzucić na wczesnym etapie, gdyż podział zadań pomiędzy Komisję a państwa członkowskie wykraczałby poza to, co jest określone w Traktacie. Z politycznego punktu widzenia jest niemożliwe, aby państwa członkowskie zechciały nagle scedować uprawnienia na organ ponadnarodowy. Ponadto taki wariant miałby również ogromny wpływ na budżet UE, na co Komisja nie mogłaby sobie pozwolić.

III. Aspekty prawne wniosku

Treść wniosku
Główna idea wniosku polega na tym, aby skuteczna polityka kontroli miała globalny i zintegrowany charakter oraz obejmowała wszystkie aspekty problemu „od łowiska do półmiska”.

Nowe, wspólne podejście do kontroli i inspekcji
Mimo że nie należy pomijać aspektu związanego z poziomem zgodności statków rybackich ze środkami technicznymi, większą uwagę powinno przykładać się do kompleksowego monitorowania połowów. W tym kontekście należy w szczególności osiągnąć następujące cele:

- Standaryzacja i koordynacja działań inspekcyjnych i procedur na każdym etapie łańcucha (na morzu, na lądzie, w czasie transportu i wprowadzenia do obrotu);

- ogólne standardy dla specjalnych środków kontroli mających zastosowanie do planów wieloletnich, morskich obszarów chronionych i odrzutów;

- wprowadzenie kompleksowego systemu identyfikowalności;

- pełne wykorzystanie nowoczesnych technologii i skutecznych systemów zatwierdzania danych w celu przeprowadzania systematycznych i kompleksowych kontroli krzyżowych wszystkich istotnych danych;

- programowanie strategiczne, ukierunkowanie taktyczne, strategia kontroli wyrywkowych; oraz

- wykorzystanie informacji pozwalające na zidentyfikowanie ryzyka i racjonalizację kontroli.

Kultura przestrzegania prawa
W tym kontekście należy skupić się na:

- uproszczeniu i racjonalizacji ram prawnych;

- wprowadzeniu ujednoliconych, odstraszających sankcji;

- wprowadzeniu systemu punktów karnych za popełnione naruszenie przepisów dla kapitanów, armatorów lub posiadaczy zależnych licencji połowowej;

- środkach wykonawczych i towarzyszących im sankcjach;

- lepszej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i z Komisją, w tym rozszerzeniu uprawnień Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa (CFCA);

- nowoczesnym podejściu do przekazywania danych i wymiany informacji, zarówno między państwami członkowskimi, jak i z Komisją lub CFCA, za pomocą bezpiecznych stron internetowych.

Skuteczne stosowanie przepisów WPRyb
W celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisów WPRyb należy zwiększyć możliwości Komisji w zakresie podejmowania interwencji odpowiedniej do poziomu nieprzestrzegania przepisów przez państwa członkowskie. Jednocześnie możliwości zarządzania Komisji muszą zostać zwiększone. Wniosek zawiera następujące propozycje:

- ponowne określenie uprawnień inspektorów Komisji;

- plany działania państw członkowskich mające na celu lepszą realizację WPRyb, jeżeli wystąpi taka konieczność;

- przyznanie uprawnień Komisji w celu ponownego określenia przez nią wielkości połowów dokonywanych przez państwa członkowskie;

- zamykanie łowisk z inicjatywy Komisji;

- więcej elastyczności dla Komisji w decydowaniu o odliczeniu przełowionych ilości od kwot, w przypadku nieodpowiedniego zarządzania kwotami; oraz

- konsekwencje finansowe w przypadku nieprawidłowego zarządzania.

Podstawa prawna:
Artykuł 37 Traktatu WE.

Zasada pomocniczości
Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.

Zasada proporcjonalności
Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów: Rozwiązanie obecnych problemów systemu kontroli WPRyb wymaga środków odpowiednich do skali problemu i dostosowanych do charakteru danej działalności. Zrównoważona eksploatacja żywych zasobów wodnych jest, z definicji, obszarem wymagającym regulacji na poziomie wspólnotowym, który nie może być zarządzany w drodze pojedynczych środków podejmowanych na poziomie krajowym. Proponując nowe ramy dla kontroli WPRyb Komisja odpowiada na żądania zainteresowanych stron i państw członkowskich dotyczące stworzenia równych warunków konkurencji na poziomie unijnym. Określenie jednolitych procedur inspekcji i kontroli jest z natury swojej kwestią, którą należy rozpatrywać na poziomie unijnym.

Wybór instrumentu
Proponowany instrument: rozporządzenie.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów: wspólna polityka rybołówstwa leży wyłącznie w kompetencji Wspólnoty. Przepisy przyjmowane na szczeblu wspólnotowym powinny być jednolite i wiążące, aby uniknąć jednoczesnego obowiązywania różnych standardów w poszczególnych państwach członkowskich. Nadanie tym środkom formy rozporządzenia jest tym samym uzasadnione.

IV. Wpływ na budżet

Wniosek nie ma wpływu na budżet Wspólnoty.

V. Informacje dodatkowe

Uproszczenie

Wniosek doprowadzi do uproszczenia odpowiednich przepisów oraz do jednoczesnego udoskonalenia systemu kontroli. Przez wiele lat do obecnej polityki kontroli WPRyb dodawano kolejne przepisy rozproszone w różnych rozporządzeniach, częściowo nakładających się na siebie. Jednym z celów niniejszego wniosku jest zwiększenie przejrzystości stosowanych przepisów kontroli. Niemniej kontrola pozostaje z całą pewnością zagadnieniem wysoce skomplikowanym, należy zatem znaleźć właściwą równowagę pomiędzy niezbędnymi obowiązkami, które trzeba zachować, a koniecznością jasnego określenia przepisów i zmniejszenia obciążeń administracyjnych, zarówno dla organów administracji, jak i sektora prywatnego.

W tym kontekście istnieją różne aspekty uproszczenia:

- System ustanawia jednolite ambitne ramy określające zasady rządzące wszystkimi aspektami kontroli, ale pozostawia rozporządzeniom wykonawczym ustalenie szczegółowych przepisów technicznych.

- System ustanawia jednolite ramy mające zastosowanie do wspólnotowych podmiotów gospodarczych i organów publicznych, poprzez standaryzację przepisów dotyczących inspekcji i kontroli (włącznie z wprowadzeniem ujednoliconych sankcji) i w ten sposób przyczynia się do stworzenia równych warunków konkurencji w UE.

Uchylenie obowiązującego prawodawstwa
Przyjęcie niniejszego wniosku doprowadzi do uchylenia obowiązującego prawodawstwa.

Klauzula przeglądu/rewizji/wygaśnięcia
Wniosek zawiera klauzulę przeglądu.

2008/0216 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Celem wspólnej polityki rybołówstwa, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa[8], jest zapewnienie takiej eksploatacji żywych zasobów wodnych, która gwarantuje zrównoważone warunki ekonomiczne, środowiskowe i społeczne.

(2) Z uwagi na fakt, że powodzenie wspólnej polityki rybołówstwa wymaga wprowadzenia skutecznego systemu kontroli, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu zmierzają do ustanowienia wspólnotowego systemu inspekcji, monitorowania, kontroli, nadzoru i egzekwowania, zgodnie z globalnym i zintegrowanym podejściem, pozwalającym na zagwarantowanie zgodności z wszystkimi przepisami wspólnej polityki rybołówstwa, w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji żywych zasobów wodnych dzięki uwzględnieniu wszystkich aspektów tej polityki.

(3) Doświadczenia zdobyte w wyniku stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa[9] pokazały, że obecny system kontroli jest już niewystarczający do zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

---

[8] Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.
[9] Dz.U. L 261 z 20.10.1993, s. 1.

(4) W chwili obecnej przepisy są rozproszone w wielu powielających się i złożonych tekstach prawnych. Pewna część systemu kontroli jest nieodpowiednio wdrażana przez państwa członkowskie, co skutkuje niewystarczającymi i rozbieżnymi środkami przyjmowanymi w odpowiedzi na naruszanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w wyniku czego niemożliwe jest stworzenie równych warunków konkurencji dla rybaków w całej Wspólnocie. Należy zatem skonsolidować, zracjonalizować i uprościć obecny system i wynikające z niego obowiązki, w szczególności poprzez zmniejszenie podwójnych uregulowań i obciążeń administracyjnych.

(5) Uwzględniając skalę wyniszczenia morskich zasobów wodnych, żywotny interes Wspólnoty Europejskiej wymaga przyjęcia środków niezbędnych do upowszechnienia wśród wszystkich podmiotów gospodarczych kultury przestrzegania przepisów WPRyb oraz poszanowania celów ustanowionych podczas światowego szczytu w sprawie zrównoważonego rozwoju w 2002 r., jak również strategii zrównoważonego rozwoju Rady Europejskiej. Aby osiągnąć powyższy cel, należy wzmocnić, ujednolicić i rozszerzyć przepisy dotyczące inspekcji, monitorowania, kontroli, nadzoru i egzekwowania środków ochrony i zarządzania zasobami, środki strukturalne oraz środki dotyczące wspólnej organizacji rynku. Ponadto należy ustalić minimalny poziom sankcji dla poszczególnych poważnych naruszeń przepisów, jak również system punktów karnych za nieprzestrzeganie przepisów.

(6) Należy jasno określić podział kompetencji pomiędzy państwami członkowskimi, Komisją i Wspólnotową Agencją Kontroli Rybołówstwa. Kontrola zgodności z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa powinna w pierwszym rzędzie należeć do państw członkowskich. Ze swej strony Komisja musi zapewnić jednolite w całej Wspólnocie wdrażanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie. W tym celu obecny system mikrodecyzji należy stopniowo zastąpić podejściem opartym na makrozarządzaniu.

(7) Zarządzanie zasobami rybnymi na poziomie Wspólnoty opiera się w szczególności na całkowitych dopuszczalnych połowach (TAC), kwotach, systemach zarządzania nakładem połowowym i środkach technicznych. Należy podjąć odpowiednie kroki, aby zapewnić przyjęcie przez państwa członkowskie środków koniecznych do skutecznego wprowadzenia w życie wspomnianych środków zarządzania.

(8) Organy państw członkowskich powinny mieć możliwość monitorowania wyładunków w swoich portach. W tym celu statki rybackie powinny powiadamiać wcześniej wspomniane organy o zamiarze dokonania wyładunku w ich portach.

(9) Informacje zawarte w dziennikach połowowych statków rybackich należy sprawdzać podczas wyładunku. Należy zatem wymagać od osób uczestniczących w wyładunkach i wprowadzaniu ryb i produktów rybołówstwa do obrotu, aby deklarowały ilości wyładowane, przeładowane, oferowane do sprzedaży lub zakupione.

(10) W odniesieniu do małych statków rybackich, których długość nie przekracza 10 metrów, obowiązek prowadzenia przez nie dziennika połowowego lub wypełniania deklaracji stanowiłby obciążenie niewspółmierne do ich zdolności połowowej. W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu kontroli tego rodzaju statków rybackich państwa członkowskie muszą monitorować ich działalność wprowadzając w życie plan kontroli wyrywkowych.

(11) W celu zapewnienia zgodności ze wspólnotowymi środkami związanymi z handlem i ochroną, należy podjąć odpowiednie kroki, aby wszystkie produkty rybołówstwa przewożone we Wspólnocie posiadały obowiązkowo dokument przewozowy informujący o ich charakterze, pochodzeniu i masie.

(12) Państwa członkowskie powinny monitorować działalność swoich statków w granicach wód Wspólnoty i poza nimi. Aby ułatwić skuteczne monitorowanie, kapitanowie wspólnotowych statków rybackich muszą prowadzić dziennik połowowy oraz okazywać deklaracje wyładunkowe i przeładunkowe.

(13) Przeładunki na morzu nie podlegają właściwej kontroli państw bandery lub państw nadbrzeżnych, dlatego też stwarzają armatorom możliwość przewożenia nielegalnych połowów. W trosce o poprawę kontroli czynności przeładunkowe na wodach Wspólnoty powinny być dozwolone wyłącznie w wyznaczonych portach.

(14) W przypadkach gdy zarządzaniu TAC i kwotami towarzyszy system zarządzania nakładem połowowym, należy wprowadzić w życie środki zapewniające właściwe wdrożenie tego systemu.

(15) W celu ustanowienia kompleksowego systemu kontroli należy objąć nim cały łańcuch produkcji i wprowadzania do obrotu. Powinien on zawierać spójny system identyfikowalności zastępujący przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności[10] oraz dysponować wzmocnioną kontrolą organizacji producentów. Powinien również chronić interesy konsumentów, dostarczając im, na każdym etapie wprowadzania do obrotu, informacje o przeznaczeniu handlowym, metodzie produkcji i obszarze połowowym, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2065/2001 z dnia 22 października 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w zakresie informowania konsumentów o produktach rybołówstwa i akwakultury[11]. Powinien również zapewniać monitorowanie organizacji producentów zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2508/2000 z dnia 15 listopada 2000 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w odniesieniu do programów operacyjnych w sektorze rybołówstwa[12].

(16) Uwzględniając wymogi w zakresie zdolności połowowej wspólnotowej floty rybackiej określone w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w regionach peryferyjnych Wspólnoty[13], w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r. ustanawiającym przepisy wykonawcze do polityki dotyczącej floty wspólnotowej, określonej w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002[14], oraz rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2104/2004 z dnia 9 grudnia 2004 r. dotyczącym szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady

---

10 Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.
11 Dz.U. L 278 z 23.10.2001, s. 6.
12 Dz.U. L 289 z 16.11.2000, s. 8.
13 Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9.
14 Dz.U. L 204 z 13.8.2003, s. 21.

(WE) nr 639/2004 w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w regionach peryferyjnych[15], należy wprowadzić instrumenty kontroli zdolności połowowej floty obejmujące monitorowanie mocy silnika oraz stosowania narzędzi połowowych.

(17) W odniesieniu do planów wieloletnich, morskich obszarów chronionych i odrzutów należy stosować jasne, dopasowane do sytuacji szczególne środki kontroli w ramach specjalnego systemu. Należy jaśniej określić procedurę ogłaszania doraźnego zamykania łowisk i jego odwoływania.

(18) Należy wprowadzić nowe wspólne podejście do kontroli, obejmujące kompleksowe monitorowanie połowów, mające na celu zapewnienie równych warunków konkurencji w sektorze gospodarki rybnej, uwzględniających różnice występujące wśród różnych segmentów floty; w tym celu należy ustalić wspólne kryteria realizacji kontroli rybołówstwa, w szczególności jednolite i skoordynowane procedury inspekcji na morzu, na lądzie i w obrębie całego łańcucha rynkowego. W ramach nowego podejścia należy jasno określić odpowiednie kompetencje państw członkowskich, Komisji i Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa.

(19) Działania i metody kontroli muszą opierać się na zarządzaniu ryzykiem, stosującym w kompleksowy i systematyczny sposób procedury kontroli krzyżowych.

(20) W celu spójnego i skutecznego ścigania przypadków naruszenia przepisów należy stworzyć możliwość korzystania ze sprawozdań z inspekcji i nadzoru, sporządzanych przez inspektorów Komisji, inspektorów Wspólnoty i urzędników państw członkowskich, w ten sam sposób, w jaki korzysta się ze sprawozdań krajowych.

(21) Współpraca i koordynacja pomiędzy państwami członkowskimi, z Komisją i Wspólnotową Agencją Kontroli Rybołówstwa powinny zostać wzmocnione w celu wspierania przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności poprzez wymianę krajowych inspektorów oraz rozszerzanie roli i uprawnień inspektorów Komisji.

(22) Dane pochodzące z systemu monitorowania statków stanowią cenne źródło informacji dla opinii naukowych. Szczegółowe i sumaryczne dane muszą być zatem udostępniane użytkownikowi końcowemu określonemu w art. 2 lit. i) rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa[16].

(23) Należy w pełni wykorzystywać nowoczesne techniki, ponieważ dają one możliwość skutecznego monitorowania i przeprowadzania szybko i tanio systematycznych i automatycznych kontroli krzyżowych oraz ułatwiają procedury administracyjne, zarówno organom krajowym jak i podmiotom gospodarczym, co pozwala w stosownym czasie przeprowadzać analizę ryzyka i ogólną ocenę wszystkich istotnych informacji dotyczących kontroli. System kontroli powinien zatem pozwalać państwom

---

15 Dz.U. L 365 z 10.12.2004, s. 19.

16 Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

członkowskim na łączenie różnorodnych instrumentów kontroli w celu zapewnienia jak najbardziej skutecznych metod kontroli.

(24) Należy stworzyć zintegrowaną sieć nadzoru morskiego, łączącą nadzór, monitorowanie, systemy identyfikacji i wykrywania stosowane na potrzeby ochrony morza i bezpieczeństwa morskiego, ochrony środowiska morskiego, kontroli rybołówstwa, kontroli granicznej, ogólnego egzekwowania prawa i ułatwień w handlu. Sieć taka musi być zdolna do udostępniania w trybie ciągłym informacji dotyczących działalności w sektorze morskim w celu wspierania szybkiego procesu decyzyjnego. To z kolei pozwoliłoby organom publicznym prowadzącym działania nadzorcze świadczyć skuteczniejsze i bardziej ekonomiczne usługi. W tym celu dane pochodzące z systemów automatycznej identyfikacji, systemu monitorowania statków, o którym mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2244/2003 z dnia 18 grudnia 2003 r. ustanawiającym szczegółowe przepisy dotyczące satelitarnych systemów monitorowania statków[17] oraz z systemu wykrywania statków, zebrane w ramach niniejszego rozporządzenia, powinny być przekazywane i wykorzystywane przez inne organy publiczne uczestniczące w działaniach nadzorczych wymienionych powyżej.

(25) Należy zniechęcać obywateli Wspólnoty do naruszania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Jako że działania podejmowane wskutek naruszania tych przepisów różnią się znacznie w zależności od państwa członkowskiego, powoduje to dyskryminację i nierówne warunki konkurencji dla rybaków, a biorąc pod uwagę fakt, że brak skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji w niektórych państwach członkowskich zmniejsza skuteczność kontroli, należy wprowadzić jednolity system sankcji administracyjnych w połączeniu z systemem punktów karnych, aby stworzyć środek rzeczywiście odstraszający.

(26) Utrzymywanie się dużej liczby poważnych naruszeń przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na wodach terytorialnych Wspólnoty lub przez wspólnotowe podmioty gospodarcze jest w znacznym stopniu skutkiem zbyt łagodnych wymiarów kar pieniężnych przewidzianych na mocy ustawodawstw państw członkowskich dotyczących poważnych naruszeń tych przepisów. Złą sytuację pogarsza dodatkowo duża różnorodność wymiarów kar w poszczególnych państwach członkowskich, która zachęca podmioty prowadzące nielegalną działalność do połowów na wodach lub na terytoriach państw członkowskich, w których wymiary kar są najłagodniejsze. Właściwe jest zatem ujednolicenie minimalnego i maksymalnego poziomu kar pieniężnych ustalonych dla poważnego naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, z uwzględnieniem wartości produktów rybołówstwa uzyskanych w wyniku popełnienia poważnego naruszenia, powtarzalności naruszenia i szkód wyrządzonych danym zasobom rybnym i środowisku morskiemu. Należy również ustalić natychmiastowe środki wykonawcze i środki uzupełniające.

(27) W celu osiągnięcia celów wspólnej polityki rybołówstwa Komisja musi mieć możliwość podjęcia skutecznych środków naprawczych; dlatego należy rozszerzyć uprawnienia Komisji w zakresie zarządzania i jej możliwość podejmowania interwencji w sposób odpowiedni do poziomu zaistniałego naruszenia przepisów popełnionego przez państwo członkowskie. Komisja powinna posiadać uprawnienia do przeprowadzania inspekcji bez uprzedniej zapowiedzi oraz w sposób niezależny,

---

[17] *Dz.U. L 333 z 20.12.2003, s. 17.*

tak aby sprawdzać działania kontrolne podejmowane przez właściwe organy państw członkowskich.

(28) Należy przewidzieć odpowiednie środki, które pozwolą zaradzić niemożności wypełniania przez niektóre państwa członkowskie obowiązków, jakie spoczywają na nich na mocy prawa wspólnotowego lub międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, oraz zapewnią podjęcie przez państwa członkowskie odpowiednich działań w celu zagwarantowania poszanowania przez statki rybackie lub obywateli przepisów WPRyb i kontroli; oznacza to, że w przypadkach nieprawidłowego wdrażania przepisów WPRyb przez państwa członkowskie, środki te przewidują możliwość zawieszenia lub zmniejszenia pomocy finansowej zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego[18] oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 861/2006 z dnia 22 maja 2006 r. ustanawiającym wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza[19].

(29) Należy przyznać Komisji uprawnienia do zamykania łowiska, jeżeli kwota danego państwa członkowskiego lub TAC zostały wyczerpane. Komisja musi również mieć prawo odliczenia kwot lub odmowy transferu kwot lub ich wymiany w celu zagwarantowania realizacji celów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie.

(30) Komisja, lub wyznaczony przez nią organ, musi mieć możliwość bezpośredniego dostępu do danych dotyczących połowów należących do państw członkowskich, tak aby móc skontrolować, czy państwa te wypełniają swoje obowiązki, i interweniować w przypadku niespójności.

(31) Należy dostosować i poszerzyć kompetencje Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa, tak aby obejmowały one przeprowadzanie audytów, inspekcji krajowych systemów kontroli, organizację współpracy operacyjnej, pomoc państwom członkowskim oraz możliwość powołania jednostek kryzysowych, w przypadkach kiedy stwierdzono poważne zagrożenie dla wspólnej polityki rybołówstwa.

(32) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na stosowanie krajowych przepisów dotyczących kontroli, które, wchodząc w zakres regulacji niniejszego rozporządzenia, wykraczają jednocześnie poza minimalny zakres jego przepisów, pod warunkiem jednak, że takie przepisy krajowe są zgodne z prawem Wspólnoty.

(33) Jako że rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. *ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania*[20], narzuca państwom członkowskim obowiązek podejmowania odpowiednich środków w celu zapewnienia skuteczności zwalczania połowów NNN i działań pokrewnych oraz ponieważ rozporządzenie Rady (WE) nr …/2008 z dnia xx xx xx *w sprawie upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków krajów trzecich*

---

18 Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.
19 Dz.U. L 160 z 14.6.2006, s. 1.
20 Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

na wody terytorialne Wspólnoty[21] ustanawia przepisy w zakresie upoważnień dla wspólnotowych statków rybackich do prowadzenia działalności połowowej poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz upoważnień dla statków krajów trzecich do wstępu na wody terytorialne Wspólnoty, niniejsze rozporządzenie powinno uzupełniać wspomniane rozporządzenia i zagwarantować brak dyskryminacji pomiędzy obywatelami Wspólnoty i obywatelami krajów trzecich.

(34) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji[22]. Wszystkie środki przyjęte przez Komisję w celu wykonania niniejszego rozporządzenia będą zgodne z zasadą proporcjonalności.

(35) Niemniej decyzja w sprawie konieczności stosowania elektronicznych urządzeń do monitorowania i narzędzi do identyfikacji, takich jak analiza genetyczna czy inne techniki kontroli rybołówstwa, należy do Rady. Jako że takie techniki pociągają za sobą koszty dla krajowych organów kontroli i zainteresowanego sektora, właściwe jest, aby Rada zastrzegła sobie prawo dysponowania bezpośrednio uprawnieniami wykonawczymi w szczególnych przypadkach. W związku z tym, że to Rada podejmuje decyzję o wprowadzeniu planów wieloletnich, Rada powinna również ustalać w tym kontekście próg stosowany dla żywej wagi gatunków objętych takimi planami wieloletnimi, powyżej którego statek będzie musiał wyładować swoje połowy w wyznaczonym porcie. Jako że Rada przyjmuje rozporządzenie w sprawie rocznych TAC i kwot, Rada powinna również ustalać w tym kontekście poziom progowy przyłowu na potrzeby ogłaszania doraźnego zamykania łowisk.

(36) Należy zapewnić poufność danych zgromadzonych i wymienionych w ramach niniejszego rozporządzenia. Takie dane stanowią niekiedy dane osobowe w rozumieniu dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych. Jasne reguły przetwarzania danych osobowych są niezbędne w trosce o zachowanie pewności i przejrzystości prawnej oraz ze względu na ochronę praw podstawowych, w szczególności prawa do ochrony życia prywatnego osób fizycznych.

(37) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ma za zadanie ochronę swobodnego przepływu danych osobowych na rynku wewnętrznym. Dyrektywa ta ma zastosowanie do działań związanych z przetwarzaniem danych osobowych podejmowanych przez państwa członkowskie w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(38) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych

---

21

22 Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych zarządza przetwarzaniem danych osobowych przez Komisję w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(39) Zgodnie z zasadą proporcjonalności stworzenie kompleksowego i jednolitego systemu kontroli jest konieczne i właściwe dla realizacji podstawowego celu polegającego na zapewnieniu skutecznego wdrożenia wspólnej polityki rybołówstwa. Niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonych celów zgodnie z art. 5 akapit trzeci Traktatu.

(40) W celu dostosowania prawodawstwa wspólnotowego do niniejszego rozporządzenia należy zmienić następujące rozporządzenia:

- Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. ;

- rozporządzenie Rady (WE) nr 768/2005 z dnia 26 kwietnia 2005 r. ustanawiające Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2847/93 ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa[23];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2004 z dnia 26 lutego 2004 r. ustanawiające środki odnowienia zasobów dorsza[24];

- rozporządzenie Komisji (WE) nr 811/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające środki dla odnowy zasobów morszczuka północnego[25];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 2166/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające środki służące odnowieniu zasobów morszczuka nowozelandzkiego i homarca w Morzu Kantabryjskim i u zachodnich wybrzeży Półwyspu Iberyjskiego i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich[26];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 2115/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. wprowadzające program odbudowy zasobów halibuta grenlandzkiego w ramach Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku[27];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 388/2006 z dnia 23 lutego 2006 r. ustanawiające wieloletni plan zrównoważonej eksploatacji zasobów soli w Zatoce Biskajskiej[28];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 509/2007 z dnia 7 maja 2007 r. ustanawiające wieloletni plan zrównoważonej eksploatacji zasobów soli w zachodniej części kanału La Manche[29];

---

23 Dz.U. L 128 z 21.5.2005, s. 1.
24 Dz.U. L 70 z 9.3.2004, s. 8.
25 Dz.U. L 185 z 24.5.2004, s. 1.
26 Dz.U. L 345 z 28.12.2008, s. 5.
27 Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 3.
28 Dz.U. L 65 z 7.3.2006, s. 1.
29 Dz.U. L 122 z 11.5.2007, s. 7.

- rozporządzenie Rady (WE) nr 676/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. ustanawiające wieloletni plan zarządzania połowami gładzicy i soli w Morzu Północnym[30];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007 z dnia 18 września 2007 r. ustanawiające wieloletni plan w zakresie zasobów dorsza w Morzu Bałtyckim oraz połowów tych zasobów, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 779/97[31];

- rozporządzenie Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzające dodatkowe, ustalane z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami[32].

(41) Z uwagi na fakt, że niniejsze rozporządzenie ustanowi nowy, kompleksowy system kontroli, należy uchylić rozporządzenie (WE) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1627/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące specjalnych zezwoleń połowowych.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowy system kontroli, monitorowania, nadzoru, inspekcji i egzekwowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (system zwany danej „wspólnotowym systemem kontroli").

Artykuł 2
Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkiej działalności prowadzonej na terytorium państw członkowskich lub wodach Wspólnoty, lub przez statki rybackie Wspólnoty, lub, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery, przez obywateli państw członkowskich, która jest związana z:

a) ochroną, zarządzaniem i eksploatacją żywych zasobów wodnych,

b) akwakulturą,

c) przetwórstwem, przewozem i wprowadzaniem do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury.

---

30 Dz.U. L 157 z 19.6.2007, s. 1.
31 Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 1.
32 Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3.

Artykuł 3
Związek z przepisami międzynarodowymi i przepisami krajowymi

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla szczególnych postanowień zawartych w umowach o rybołówstwie, zawartych między Wspólnotą a krajami trzecimi lub w stosowanych w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) lub w ramach podobnych porozumień, których Wspólnota jest stroną umawiającą się lub współpracującym podmiotem niebędącym stroną.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez naruszania krajowych środków kontroli, które wykraczają poza zakres jego minimalnych wymogów, pod warunkiem, że są zgodne z prawem Wspólnoty oraz wspólną polityką rybołówstwa. Na wniosek Komisji państwa członkowskie powiadamiają o tych środkach kontroli.

Artykuł 4
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia, stosuje się definicje rozporządzenia (WE) nr 2371/2002. Stosuje się również następujące definicje:

(1) *„Działalność połowowa”* oznacza poszukiwanie ryb, wystawianie, zarzucanie i wybieranie narzędzia połowowego, wciąganie połowu na statek, przeładunek, zatrzymywanie na statku, przetwarzanie na statku, przenoszenie i umieszczanie w sadzach ryb i produktów rybołówstwa;

(2) *„Przepisy wspólnej polityki rybołówstwa”* oznaczają prawodawstwo wspólnotowe dotyczące ochrony i eksploatacji żywych zasobów wodnych oraz zarządzania nimi, akwakultury, przetwórstwa, przewozu i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury;

(3) *„Działania objęte przepisami wspólnej polityki rybołówstwa”* oznaczają ochronę i eksploatację żywych zasobów wodnych oraz zarządzanie nimi, akwakulturę, przetwórstwo, przewóz i wprowadzanie do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury;

(4) *„Kontrola”* oznacza monitorowanie, nadzór, inspekcję i egzekwowanie przepisów;

(5) *„Inspekcja”* oznacza każdą przeprowadzoną przez inspektorów kontrolę na miejscu dotyczącą zgodności z obowiązującymi przepisami wspólnej polityki rybołówstwa i wpisaną do sprawozdania z inspekcji;

(6) *„Urzędnik”* oznacza osobę upoważnioną przez organ krajowy, Komisję lub Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa do przeprowadzania inspekcji;

(7) *„Licencja połowowa”* oznacza urzędowy dokument nadający jego właścicielowi prawo, zgodnie z określeniem wynikającym z przepisów krajowych, do wykorzystania określonej zdolności połowowej w celu przemysłowej eksploatacji żywych zasobów wodnych. Zawiera ona minimalne wymogi dotyczące identyfikacji, charakterystyki technicznej i wyposażenia wspólnotowego statku rybackiego;

(8) *„Upoważnienie do połowów”* oznacza upoważnienie do połowów wydane wspólnotowemu statkowi rybackiemu w uzupełnieniu jego licencji połowowej, pozwalające mu na prowadzenie działalności połowowej na wodach Wspólnoty ogólnie lub na prowadzenie szczególnego rodzaju działalności połowowej w określonych okresach, na określonym obszarze lub w odniesieniu do określonego rodzaju połowów przy spełnieniu szczególnych warunków;

(9) *„System automatycznej identyfikacji”* oznacza niezależny, stały system rozpowszechniania informacji dotyczących bezpieczeństwa morskiego i ruchu statków, który pozwala statkom na elektroniczną wymianę informacji dotyczących identyfikacji, pozycji, kursu i prędkości z innymi statkami znajdującymi się w pobliżu lub organami na lądzie;

(10) *„Morski obszar chroniony”* oznacza obszar wydzielony prawnie lub na mocy środka zatwierdzonego na poziomie międzynarodowym lub innego efektywnego środka mającego na celu ochronę części lub całości wydzielonego środowiska;

(11) *„Ośrodek monitorowania rybołówstwa”* oznacza centrum operacyjne utworzone przez państwo członkowskie bandery, posiadające zdolności techniczne do zdalnego monitorowania statków rybackich, gromadzenia, przechowywania i kontrolowania, zatwierdzania i dokonywania kontroli krzyżowych danych otrzymywanych z różnych systemów łączności oraz ich udostępniania, w stosownych przypadkach, służbom inspekcyjnym państwa bandery lub państwa nadbrzeżnego;

(12) *„Przeładunek”* oznacza rozładowanie części lub całości produktów rybołówstwa lub akwakultury ze statku rybackiego na inny statek rybacki;

(13) *„Ryzyko”* oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzenia, które mogłoby stanowić naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa*;*

(14) *„Zarządzanie ryzykiem”* oznacza systematyczną identyfikację ryzyka oraz wdrażanie wszystkich środków niezbędnych do ograniczenia występowania takiego ryzyka. Obejmuje to działania takie jak gromadzenie danych i informacji, analizę i ocenę ryzyka, przygotowywanie i podejmowanie działań, a także regularne monitorowanie i przegląd procesu oraz jego wyników, w oparciu o międzynarodowe, wspólnotowe i krajowe źródła i strategie;

(15) *„Podmiot gospodarczy”* oznacza osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub posiada przedsiębiorstwo wykonujące wszelką działalność związaną z jakimkolwiek etapem produkcji, przetwarzania, wprowadzania do obrotu, dystrybucji i sieci sprzedaży detalicznej produktów rybołówstwa lub akwakultury;

(16) *„Partia”* oznacza ilość produktów rybołówstwa danego gatunku, którą poddaje się takiemu samemu procesowi przygotowania i która może pochodzić z tego samego łowiska, z tego samego statku lub z tej samej działalności w zakresie akwakultury;

(17) *„Przetwórstwo”* oznacza proces przygotowywania określonej postaci produktu. W jego skład wchodzi czyszczenie, filetowanie, chłodzenie, pakowanie, puszkowanie, mrożenie, wędzenie, solenie, gotowanie, marynowanie, suszenie lub przygotowywanie ryb do wprowadzenia do obrotu w jakikolwiek inny sposób;

(18) *„Handel detaliczny”* oznacza obróbkę lub przetwarzanie produktów pochodzących z żywych zasobów wodnych i ich przechowywanie w punkcie sprzedaży lub w punkcie dostaw dla konsumenta końcowego; określenie to obejmuje terminale dystrybucyjne, działalność cateringową, stołówki zakładowe, catering instytucjonalny, restauracje i podobne działania związane z usługami żywnościowymi, sklepy, centra dystrybucji dla supermarketów i hurtownie;

(19) *„Agencja”* oznacza Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa, o której mowa w rozporządzeniu Rady (WE) nr 768/2005 z dnia 26 kwietnia 2005 r.;

(20) *„Zintegrowana sieć nadzoru morskiego”* oznacza sieć łączącą systemy nadzoru, monitorowania, identyfikacji i wykrywania, stosowane na potrzeby ochrony morza i bezpieczeństwa morskiego oraz ochrony środowiska morskiego, kontroli rybołówstwa, kontroli granicznej, ułatwień w handlu i ogólnego egzekwowania prawa;

(21) *„Dane z systemu monitorowania statków” oznaczają dane dotyczące identyfikacji statków rybackich, pozycji geograficznej, daty, godziny, kursu i prędkości, przekazywane przez satelitarne urządzenia lokacyjne zainstalowane na statkach rybackich do ośrodka monitorowania rybołówstwa państwa bandery;*

(22) *„Dane z systemu wykrywania statków*” oznaczają dane pochodzące ze zobrazowań teledetekcyjnych zgromadzonych przez ośrodki monitorowania rybołówstwa, które dostarczają ogólnego obrazu statków obecnych w danym obszarze morskim;

(23) *„Plany wieloletnie”* oznaczają plany odbudowy, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, plany zarządzania, o których mowa w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, jak również inne przepisy wspólnotowe przyjęte na mocy art. 37 Traktatu WE ustanawiające szczegółowe środki zarządzania dla poszczególnych stad ryb na okres kilkuletni;

(24) *„Państwo nadbrzeżne”* oznacza państwo, którego zwierzchnictwu lub jurysdykcji podlegają wody lub porty, w obrębie których prowadzona jest działalność.

TYTUŁ II
ZASADY OGÓLNE

Artykuł 5
Zasady ogólne

1. Państwa członkowskie kontrolują działalność prowadzoną przez osoby fizyczne lub prawne w ramach wspólnej polityki rybołówstwa na ich terytorium oraz na wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji, w szczególności połowy, przeładunki, umieszczanie ryb w sadzach lub urządzeniach akwakultury, w tym urządzeniach do tuczenia, wyładunek, wywóz, przewóz, wprowadzanie do obrotu i przechowywanie produktów rybołówstwa.

2. Państwa członkowskie kontrolują również dostęp do wód i zasobów oraz działalność prowadzoną poza wodami wspólnotowymi przez wspólnotowe statki rybackie

pływające pod ich banderą oraz, bez uszczerbku dla głównej odpowiedzialności państwa bandery, przez swoich obywateli.

3. Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki, rozdzielają wystarczające zasoby finansowe, ludzkie i techniczne oraz tworzą struktury administracyjne i techniczne niezbędne do zapewnienia inspekcji, monitorowania, nadzoru i egzekwowania przepisów w odniesieniu do działalności prowadzonej w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. Państwa członkowskie udostępniają swoim właściwym organom i urzędnikom wszelkie odpowiednie środki do wykonywania przez nich zadań.

4. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby kontrola, inspekcja, monitorowanie, nadzór i egzekwowanie przepisów były przeprowadzane w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do sektorów, statków lub osób wybranych do inspekcji, oraz na podstawie zarządzania ryzykiem.

5. W każdym państwie członkowskim jeden organ zajmuje się koordynacją działalności kontrolnej wszystkich krajowych organów kontroli. Organ ten jest również odpowiedzialny za koordynację gromadzenia i weryfikacji informacji dotyczących działalności połowowej oraz za składanie sprawozdań i współpracę z Komisją, innymi państwami członkowskimi i krajami trzecimi.

6. Płatności wkładów ze strony Europejskiego Funduszu Rybackiego zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1198/2006 oraz wspólnotowych wkładów finansowych na rzecz środków, o których mowa w art. 8 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 861/2006, dokonuje się z zastrzeżeniem wypełniania przez państwa członkowskie ich obowiązku w zakresie przestrzegania i egzekwowania przepisów dotyczących ochrony, kontroli, inspekcji i egzekwowania przepisów w ramach wspólnej polityki rybołówstwa, związanych z finansowanymi środkami lub mających wpływ na ich skuteczność, oraz zapewnienia w tym celu funkcjonowania i utrzymania sprawnego systemu inspekcji, monitorowania, nadzoru i egzekwowania.

7. Zgodnie ze swoimi kompetencjami Komisja i państwa członkowskie zapewniają realizację celów niniejszego rozporządzenia w zakresie zarządzania i kontroli pomocy finansowej Wspólnoty.

TYTUŁ III
OGÓLNE WARUNKI DOSTĘPU DO WÓD I ZASOBÓW

Artykuł 6
Licencja połowowa

1. Wspólnotowy statek rybacki może być wykorzystywany do przemysłowej eksploatacji żywych zasobów wodnych tylko pod warunkiem posiadania ważnej licencji połowowej.

2. W odniesieniu do wspólnotowych statków rybackich państwo członkowskie wydaje licencje połowowe i zarządza nimi. Państwo członkowskie zapewnia, aby informacje zawarte w licencji połowowej były dokładne i zgodne z informacjami zawartymi w rejestrze wspólnotowej floty rybackiej, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

3. Państwo członkowskie bandery zawiesza czasowo licencję połowową danego statku, który został czasowo unieruchomiony decyzją wydaną przez to państwo członkowskie, które zawiesiło jego upoważnienie do połowów zgodnie z art. 45 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

4. Państwo członkowskie bandery wycofuje na stałe licencję połowową statku, w stosunku do którego stosowany jest środek dostosowywania zdolności połowowej, o którym mowa w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 lub którego upoważnienie do połowów zostało wycofane zgodnie z art. 45 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

Artykuł 7
Upoważnienie do połowów

1. Wspólnotowy statek rybacki działający na wodach Wspólnoty jest upoważniony do prowadzenia działalności połowowej tylko wtedy, gdy posiada ważne upoważnienie do połowów wydane przez właściwe organy swojego państwa członkowskiego bandery. Wspólnotowy statek rybacki działający na wodach Wspólnoty jest upoważniony do prowadzenia szczególnego rodzaju działalności połowowej tylko wtedy, gdy jest ona wskazana na jego ważnym upoważnieniu do połowów, jeżeli łowiska lub obszary połowowe są objęte:

   a) systemem zarządzania nakładem połowowym;

   b) planem wieloletnim;

   c) morskim obszarem chronionym;

   d) programem stopniowego zmniejszania odrzutów;

   e) zwiadem rybackim;

   f) działalnością połowową z użyciem dennych narzędzi połowowych w obszarach niepodlegających regionalnym organizacjom ds. zarządzania rybołówstwem;

   g) innymi przypadkami określonymi w prawodawstwie wspólnotowym.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie posiada szczególny system krajowy upoważnień do połowów, wysyła Komisji, na jej wezwanie, streszczenie informacji zawartych we wnioskach o przyznanie upoważnienia oraz związane z nimi całkowite dane liczbowe dotyczące nakładu połowowego.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie bandery przyjęło przepisy krajowe w formie krajowego systemu upoważnień do połowów, w celu rozdzielenia posiadanych uprawnień do połowów pomiędzy poszczególne statki, przesyła Komisji, na jej wezwanie, informacje o statkach upoważnionych do prowadzenia działalności połowowej na danym łowisku.

4. Upoważnienia do połowów nie wydaje się, jeżeli dany statek nie posiada licencji połowowej przyznanej zgodnie z art. 6 lub jeżeli licencja ta została zawieszona lub wycofana. Upoważnienie do połowów staje się automatycznie nieważne, w przypadku gdy licencja połowowa wydana dla danego statku została wycofana na stałe. Zostaje ono zawieszone, jeśli licencja została czasowo zawieszona.

5. Format i procedury dotyczące wydawania licencji połowowych i upoważnień do połowów są przyjmowane zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Artykuł 8
Oznakowanie narzędzi połowowych

1. Kapitan statku rybackiego przestrzega warunków i ograniczeń związanych z oznakowaniem i identyfikacją statków i ich narzędzi połowowych.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące oznakowania i identyfikacji statków i narzędzi połowowych są określane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 9
System monitorowania statków

1. Państwa członkowskie stosują satelitarny system monitorowania statków w celu skutecznego monitorowania działalności połowowej statków rybackich pływających pod ich banderą, bez względu na to, gdzie się one znajdują, i działalności połowowej wykonywanej na ich wodach. Państwa członkowskie zapewniają regularne monitorowanie dokładności tych danych i niezwłocznie reagują w przypadku, gdy okazuje się, iż dane są niedokładne.

2. Statek rybacki o długości całkowitej ponad 10 metrów ma zainstalowany na pokładzie w pełni działające urządzenie, pozwalające na jego automatyczne wykrywanie i identyfikację przez system monitorowania statków, dzięki przesyłaniu danych o pozycji w regularnych odstępach czasu. Umożliwia to również ośrodkowi monitorowania rybołówstwa państwa członkowskiego bandery identyfikację statku rybackiego. W odniesieniu do statków o długości całkowitej od ponad 10 metrów do 15 metrów niniejszy ustęp stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

3. W przypadku gdy statek rybacki znajduje się na wodach innego państwa członkowskiego, państwo członkowskie bandery udostępnia dane z systemu monitorowania statków dotyczące tego statku, w drodze automatycznego przekazywania danych do ośrodka monitorowania rybołówstwa państw nadbrzeżnych. Dane z systemu monitorowania statków są również udostępniane na wezwanie państwa członkowskiego, w którego portach statek rybacki wyładuje prawdopodobnie swoje połowy lub na wodach którego statek rybacki będzie prawdopodobnie kontynuował swoją działalność połowową.

4. Jeżeli statek rybacki działa na wodach kraju trzeciego lub na pełnym morzu na obszarach, na których zasoby rybne są zarządzane przez organizację międzynarodową, oraz jeżeli umowa z tym krajem trzecim lub obowiązujące przepisy tej organizacji międzynarodowej tak stanowią, wspomniane dane są również udostępniane temu krajowi i tej organizacji międzynarodowej.

5. Państwa członkowskie udostępniają szczegółowe i sumaryczne dane użytkownikowi końcowemu określonemu w art. 2 lit. i) rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008[33] w celu wykorzystania ich w analizach naukowych zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 18 tego rozporządzenia.

6. Statki wspólnotowe o długości całkowitej do 15 metrów mogą być zwolnione z wymogu posiadania systemu monitorowania statków, jeżeli:

   a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery lub

   b) nie spędzają nigdy więcej niż 24 godziny na morzu, licząc od chwili wyjścia w morze do chwili powrotu do portu.

7. Statki rybackie kraju trzeciego działające na wodach Wspólnoty posiadają zainstalowane na pokładzie w pełni działające urządzenie, pozwalające na jego automatyczne wykrywanie i identyfikację przez system monitorowania statków, dzięki przesyłaniu danych o pozycji w regularnych odstępach czasu, w ten sam sposób, jak robią to kapitanowie wspólnotowych statków rybackich.

8. Państwa członkowskie tworzą i prowadzą ośrodki monitorowania rybołówstwa, które monitorują działalność połowową i nakłady połowowe. FMC danego państwa członkowskiego monitorują statki rybackie pływające pod jego banderą, bez względu na to, gdzie prowadzą one działania lub na port, w którym przebywają, jak również wspólnotowe statki rybackie pływające pod banderą innych państw członkowskich oraz statki rybackie krajów trzecich, wobec których stosowany jest VMS, prowadzące działalność na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji przedmiotowego państwa członkowskiego.

9. Każde państwo członkowskie bandery wyznacza właściwe organy odpowiedzialne za FMC i podejmuje właściwe środki dla zagwarantowania, że jego FMC dysponują odpowiednimi zasobami ludzkimi i wyposażone są w sprzęt i oprogramowanie komputerowe pozwalające na automatyczne przetwarzanie danych i ich elektroniczne przesyłanie. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur zabezpieczania i odzyskiwania danych w przypadku awarii systemu. Państwa członkowskie mogą prowadzić wspólny ośrodek monitorowania rybołówstwa.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 10
System automatycznej identyfikacji

1. Statek rybacki o długości całkowitej ponad 15 metrów posiada i zapewnia funkcjonowanie systemu automatycznej identyfikacji, który odpowiada normom ustalonym przez Międzynarodową Organizację Morską zgodnie z rozdziałem V prawidło 19 sekcja 2.4.5 konwencji SOLAS z 1974 r. w jej zaktualizowanej wersji.

---

[33] Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1.

2. Państwa członkowskie wykorzystują dane z systemu automatycznej identyfikacji dla celów kontroli krzyżowych z innymi dostępnymi danymi zgodnie z art. 102 i 103. W tym celu państwa członkowskie gwarantują, aby dane z systemu automatycznej identyfikacji statków rybackich pływających pod ich banderą były dostępne dla krajowych organów kontroli rybołówstwa. Państwa członkowskie zapewniają regularne monitorowanie dokładności tych danych i niezwłocznie reagują w przypadku, gdy okazuje się, iż dane są niedokładne.

Artykuł 11
System wykrywania statków

1. Państwa członkowskie stosują system wykrywania statków pozwalający im na uzgodnienie pozycji pochodzących z zobrazowań teledetekcyjnych wysłanych na ziemię przez satelity lub inne równoważne systemy z danymi otrzymanymi z systemu monitorowania statków lub systemu automatycznej identyfikacji, aby ocenić obecność statków rybackich w danym obszarze. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich ośrodki monitorowania rybołówstwa posiadały możliwości techniczne w zakresie stosowania systemu wykrywania statków.

2. Komisja może zażądać, aby dane państwo członkowskie stosowało system wykrywania statków dla określonego łowiska i w określonym czasie.

Artykuł 12
Przekazywanie danych na potrzeby nadzoru

Dane z systemu monitorowania statków, systemu automatycznej identyfikacji oraz systemu wykrywania statków zebrane w ramach niniejszego rozporządzenia mogą być przekazywane agencjom Komisji i innym organom publicznym państwa członkowskiego uczestniczącym w działaniach nadzorczych do celów ochrony morza i bezpieczeństwa morskiego, kontroli granicznej, ochrony środowiska morskiego i ogólnego egzekwowania prawa.

Artykuł 13
Nowe techniki

1. Na mocy art. 37 Traktatu Rada może decydować o konieczności stosowania elektronicznych urządzeń do monitorowania i narzędzi identyfikacji, takich jak analiza genetyczna. W celu oceny techniki, która ma być stosowana, państwa członkowskie, we współpracy z Komisją lub wyznaczonym organem, przeprowadzą przed dniem 1 czerwca 2013 r. projekty pilotażowe w zakresie narzędzi do identyfikacji, takich jak analiza genetyczna.

2. Na mocy art. 37 Traktatu Rada decyduje o wprowadzeniu innych nowych technik kontroli rybołówstwa, w przypadku gdy pozwalają one w sposób ekonomiczny poprawić przestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

TYTUŁ IV
MONITOROWANIE POŁOWÓW

Rozdział I
Monitorowanie wykorzystania uprawnień do połowów

SEKCJA 1
POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 14
Dziennik połowowy

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych, kapitanowie statków wspólnotowych o długości całkowitej ponad 10 metrów prowadzą dziennik połowowy wskazujący w szczególności wszystkie ilości powyżej 15 kg ekwiwalentu żywej wagi dla każdego gatunku poławianego i zatrzymanego na statku, datę i odpowiedni obszar geograficzny z odniesieniem do podobszaru i rejonu lub podrejonu, lub, tam gdzie ma to zastosowanie, statystyczny prostokąt, w którym stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym, w odniesieniu do wspomnianych połowów oraz rodzaj stosowanego narzędzia połowowego. Odrzucone do morza ilości każdego gatunku są również wpisywane do dziennika połowowego. Kapitan odpowiada za dokładność danych wpisanych do dziennika połowowego.

2. Na łowiskach podlegających systemowi zarządzania nakładem połowowym kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zapisują i podliczają w swoich dziennikach połowowych czas spędzony na danym obszarze w następujący sposób:

   a) w odniesieniu do ciągnionych narzędzi połowowych:

      (i) wejście do portu i wyjście z portu;

      (ii) każde wejście na obszary morskie i wyjście z nich, w przypadku gdy mają zastosowanie szczegółowe przepisy w sprawie dostępu do wód i zasobów;

      (iii) połowy zatrzymane na statku w podziale na gatunki w kg żywej wagi w chwili wyjścia z tego obszaru lub w chwili wejścia do portu znajdującego się na tym obszarze.

   b) w odniesieniu do biernych narzędzi połowowych:

      (i) wejście do portu i wyjście z portu;

      (ii) każde wejście na obszary morskie i wyjście z nich, w przypadku gdy mają zastosowanie szczegółowe przepisy w sprawie dostępu do wód i zasobów;

(iii) datę i godzinę zarzucania lub ponownego wystawiania biernych narzędzi połowowych na danym obszarze;

(iv) datę i godzinę zakończenia działań połowowych prowadzonych przy użyciu biernych narzędzi połowowych;

(v) połowy zatrzymane na statku w podziale na gatunki w kg żywej wagi w chwili wyjścia z tego obszaru lub w chwili wejścia do portu znajdującego się na tym obszarze.

3. Dopuszczalny margines tolerancji w wartościach szacunkowych zapisanych w dzienniku połowowym, dotyczących wyrażonych w kg ilości ryb zatrzymanych na statku, wynosi 5 %.

4. W celu przeliczenia zatrzymanych lub przetworzonych ryb na żywą wagę ryb kapitanowie wspólnotowych statków rybackich stosują współczynnik przeliczeniowy ustalony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

5. Kapitanowie statków rybackich krajów trzecich działających na wodach Wspólnoty zapisują informacje, o których mowa w niniejszym artykule, w ten sam sposób, co kapitanowie wspólnotowych statków rybackich.

6. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 15
Zapis elektroniczny i przekazywanie danych z dziennika połowowego

1. Kapitanowie wspólnotowych rybackich statków o długości całkowitej ponad 10 metrów zapisują w formie elektronicznej informacje dotyczące połowów zarejestrowane w dzienniku połowowym i co najmniej raz dziennie przesyłają je drogą elektroniczną właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery.

2. Ustęp 1 stosuje się do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej od ponad 15 do 24 metrów – począwszy od dnia 1 lipca 2011 r., a do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej od ponad 10 do 15 metrów – począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. Statki wspólnotowe o długości całkowitej do 15 metrów mogą być zwolnione z wymogów ustępu 1, jeżeli:

a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery lub

b) nie spędzają nigdy więcej niż 24 godziny na morzu, licząc od chwili wyjścia w morze do chwili powrotu do portu.

Artykuł 16
Statki zwolnione z wymogów związanych z dziennikiem połowowym

1. Każde państwo członkowskie monitoruje, na zasadzie kontroli wyrywkowej, działalność połowową statków rybackich zwolnionych z wymogów

wyszczególnionych w art. 14, w celu zapewnienia przestrzegania przez te statki przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. W tym celu państwo członkowskie opracowuje plan kontroli wyrywkowych opierający się na metodyce przyjętej przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111, i przekazuje go Komisji co roku przed dniem 31 stycznia, wskazując metody zastosowane przy opracowywaniu tego planu. Plany kontroli wyrywkowej są, w miarę możliwości, stabilne w czasie i ujednolicone w obrębie regionu.

Artykuł 17
Uprzednie powiadomienie

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich kapitanowie wspólnotowych statków rybackich bądź ich przedstawiciele przekazują właściwym organom państwa członkowskiego, z którego portów pragną korzystać, najpóźniej na 4 godziny przed przewidywaną godziną wejścia do portu, chyba że właściwe organy udzieliły zezwolenia na wcześniejsze wejście do portu, następujące informacje:

   a) identyfikację statku;

   b) nazwę wyznaczonego portu przeznaczenia oraz cel przybycia, taki jak wyładunek, przeładunek, dostęp do usług;

   c) upoważnienie do połowów lub, w stosownych przypadkach, upoważnienie do pomocy przy działaniach połowowych lub do przeładunku produktów rybołówstwa;

   d) daty rejsu połowowego oraz obszary, na których dokonywano połowów;

   e) przewidywaną datę i godzinę przybycia do portu;

   f) dla każdego gatunku - ilości zatrzymane na statku, w tym działania połowowe o wyniku zerowym;

   g) dla każdego gatunku - ilości, które będą podlegać wyładunkowi lub przeładunkowi.

2. Kapitan wspólnotowego statku rybackiego lub jego przedstawiciel, który w formie elektronicznej dokonuje zapisu informacji z dziennika połowowego zgodnie z art. 15, przekazuje uprzednio, drogą elektroniczną, powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwemu organowi państwa członkowskiego bandery. Informacje z dziennika połowowego, o których mowa w art. 14 oraz uprzednie powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą zostać wysłane w ramach jednego przekazu, pod warunkiem że przekaz ten zawiera wszystkie informacje wymagane dla dziennika połowowego i powiadomienia.

3. W przypadku gdy wspólnotowy statek rybacki zamierza wejść do portu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, oraz gdy przesłał drogą elektroniczną uprzednie powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy

państwa członkowskiego bandery niezwłocznie po otrzymaniu uprzedniego powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, przekazują je drogą elektroniczną właściwym organom nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

4. Zgodnie z procedurą określoną w art. 111 Komisja może zwolnić niektóre kategorie statków rybackich z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, na czas określony z możliwością przedłużenia lub przewidzieć inny termin na powiadomienie z uwzględnieniem, między innymi, rodzaju produktów rybołówstwa oraz odległości pomiędzy łowiskami, miejscami wyładunku i portami, w których dane statki są zarejestrowane.

Artykuł 18
Przeładunek

Zabrania się przeładunków na morzu na wodach Wspólnoty. Są one dozwolone w portach państw członkowskich wyznaczonych do tego celu jedynie za zezwoleniem oraz przy spełnieniu warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 19
Deklaracja przeładunkowa

1. Kapitanowie lub ich przedstawiciele, zarówno statku przeładowującego jak i statku odbierającego, przedkładają deklarację przeładunkową, najwcześniej kiedy to możliwe i nie później niż 24 godziny po przeładunku,

   a) swemu państwu członkowskiemu bandery oraz

   b) jeżeli przeładunek ma miejsce w porcie innego państwa członkowskiego – właściwym organom odnośnego państwa członkowskiego portu.

2. Składanie deklaracji przeładunkowej odbywa się w miarę możliwości drogą elektroniczną. Jeżeli składanie odbywa się drogą elektroniczną, deklarację przeładunkową przedkłada się tylko państwu członkowskiemu bandery, nawet jeśli przeładunek ma miejsce w porcie innego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie bandery, niezwłocznie po otrzymaniu deklaracji przeładunkowych, przekazuje je do odnośnego państwa członkowskiego portu.

3. Deklaracje przeładunkowe wskazują ilości produktów rybołówstwa, w podziale na gatunki, które zostały przeładowane, datę i miejsce każdego połowu, nazwy zaangażowanych w przeładunek statków oraz porty przeładunku i przeznaczenia. Kapitanowie obydwu zaangażowanych w przeładunek statków ponoszą odpowiedzialność za prawidłowość takich deklaracji.

4. Zgodnie z procedurą określoną w art. 111 Komisja może zwolnić niektóre kategorie statków rybackich z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, na czas określony z możliwością przedłużenia lub przewidzieć inny termin na powiadomienie z uwzględnieniem, między innymi, rodzaju produktów rybołówstwa oraz odległości pomiędzy łowiskami, miejscami wyładunku i portami, w których dane statki są zarejestrowane.

5. Procedury i formularze dotyczące przeładunku są określane zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Artykuł 20
Zezwolenie na wyładunek i przeładunek

1. Wspólnotowe statki rybackie otrzymują zezwolenie na wyładunek lub przeładunek wyłącznie pod warunkiem, że informacje, o których mowa w art. 17, są wyczerpujące

2. Nie można rozpocząć wyładunku, zanim właściwe organy danego państwa członkowskiego nie wydadzą zezwolenia.

3. Udzielenie zezwolenia na rozpoczęcie wyładunku lub przeładunku w porcie jest uzależnione od weryfikacji przedstawionych informacji zgodnie z przepisami ust. 1 i, w stosownych przypadkach, od ukończenia inspekcji.

4. Udzielając zezwolenia na wyładunek właściwe organy przydzielają wyładunkowi niepowtarzalny numer wyładunkowy (ULN) i informują o nim kapitana statku. Jeżeli wyładunek ulega przerwaniu, przed ponownym rozpoczęciem wyładunku wymagane jest uzyskanie pozwolenia.

Artykuł 21
Deklaracja wyładunkowa

1. Kapitan ponosi odpowiedzialność za prawidłowość danych zawartych w deklaracji wyładunkowej, zawierającej dane określające, co najmniej, wyładowaną ilość każdego gatunku, o którym mowa w art. 14, oraz obszar i datę połowu tych gatunków.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich, kapitanowie bądź przedstawiciele wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej ponad 10 metrów przekazują drogą elektroniczną właściwym organom państwa członkowskiego bandery dane zawarte w deklaracji wyładunkowej najpóźniej 2 godziny po zakończeniu wyładunku.

3. W przypadku gdy statek rybacki Wspólnoty dokonuje wyładunku połowu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie bandery, właściwe organy państwa członkowskiego bandery niezwłocznie po otrzymaniu danych z deklaracji wyładunkowej przekazują je drogą elektroniczną właściwym organom państwa członkowskiego, w którym dokonano wyładunku połowu.

4. Ustęp 2 stosuje się do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej od ponad 15 do 24 metrów – począwszy od dnia 1 lipca 2011 r., a do wspólnotowych statków rybackich o długości całkowitej od ponad 10 do 15 metrów – począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. Statki wspólnotowe o długości całkowitej do 15 metrów mogą być zwolnione ze stosowania przepisów ust. 2, jeżeli:

   a) działają wyłącznie w obrębie wód terytorialnych państwa członkowskiego bandery lub

b) nie spędzają nigdy więcej niż 24 godziny na morzu, licząc od chwili wyjścia w morze do chwili powrotu do portu.

5. W odniesieniu do statków zwolnionych z wymogu określonego w ust. 2 kapitan lub jego przedstawiciel wypełniają deklarację wyładunkową w czasie wyładunku oraz wysyłają ją tak szybko jak to możliwe i nie później niż 24 godziny po wyładunku właściwym organom państwa członkowskiego, w którym dokonano wyładunku.

6. Procedury i formularze dotyczące deklaracji wyładunkowych są określane zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Artykuł 22
Statki zwolnione z wymogów związanych z deklaracją wyładunkową

1. Każde państwo członkowskie monitoruje, na zasadzie kontroli wyrywkowej, działalność połowową statków rybackich zwolnionych z wymogów związanych z wyładunkiem wyszczególnionych w art. 21 ust. 1 i 2, w celu zapewnienia przestrzegania przez te statki przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. W tym celu państwo członkowskie opracowuje plan kontroli wyrywkowych opierający się na metodyce przyjętej przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111, i przekazuje go Komisji co roku przed dniem 31 stycznia, wskazując metody stosowane przy opracowywaniu tego planu. Plany kontroli wyrywkowej są, w miarę możliwości, stabilne w czasie i ujednolicone w obrębie regionu.

SEKCJA 2
EWIDENCJA DANYCH I ICH WYMIANA PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Artykuł 23
Zapis połowów i nakładu połowowego

1. Każde państwo członkowskie prowadzi zapis istotnych danych dotyczących uprawnień do połowów, o których mowa w niniejszym rozdziale, wyrażonych zarówno w złowionych ilościach, jak i w nakładzie połowowym, oraz zachowuje oryginały tych danych przez okres trzech lat lub dłużej, zgodnie z przepisami krajowymi.

2. Przed dniem 15 każdego miesiąca każde państwo członkowskie przekazuje za pomocą przekazu komputerowego Komisji lub wyznaczonemu przez nią organowi wszystkie zaktualizowane dane, o których mowa w ust. 1, zapisane w poprzednim miesiącu.

3. Wszelkie połowy ryb należących do stada lub grupy stad objętych kwotą połowową dokonywane przez wspólnotowe statki rybackie wlicza się do kwoty połowowej przysługującej państwu członkowskiemu bandery w odniesieniu do danego stada lub grupy stad, niezależnie od miejsca wyładunku.

Artykuł 24
Wymiana danych

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 23 państwo członkowskie wyładunku przedstawia drogą elektroniczną, na wniosek innego państwa członkowskiego, dane dotyczące wyładunków, sprzedaży, przeładunków lub przewozu produktów rybołówstwa dokonywanych w jego portach lub na wodach podlegających jego zwierzchnictwu lub jurysdykcji przez statki rybackie pływające pod banderą państwa członkowskiego występującego o udzielenie informacji.

2. Informacje te zawierają co najmniej nazwę i oznakę rybacką danego statku, ilości ryb, w podziale na stado lub grupę stad, poddane przez ten statek wyładunkowi, sprzedaży lub przeładunkowi, jak również datę i miejsce wyładunku, sprzedaży, przeładunku lub przewozu. Powyższe informacje przekazuje się w terminie czterech dni roboczych następujących po dacie wniosku danego państwa członkowskiego, chyba że zainteresowane państwa członkowskie ustalą inaczej.

3. Równocześnie z przekazaniem tych informacji państwu członkowskiemu, pod którego banderą pływa statek, państwo członkowskie, w którym nastąpił wyładunek, sprzedaż, przeładunek lub przewóz, przekazuje Komisji na jej wezwanie te informacje drogą elektroniczną.

Artykuł 25
Dane dotyczące wyczerpania uprawnień do połowów

1. Państwo członkowskie informuje niezwłocznie Komisję, jeżeli stwierdzi, że:

   a) można uznać, że połowy stada lub grupy stad objętych kwotą połowową dokonane przez statki rybackie pływające pod jego banderą wyczerpały 80 % przydziału kwoty lub

   b) można uznać, że osiągnięto 80 % poziomu maksymalnego nakładu połowowego wyznaczonego dla obszaru połowowego i obowiązującego dla części lub wszystkich statków pływających pod jego banderą.

2. W takim przypadku państwo członkowskie przedstawia Komisji, na jej wniosek, bardziej szczegółowe informacje i przekazuje je z większą częstotliwością niż stanowi to art. 23.

SEKCJA 3
ZAMYKANIE ŁOWISK

Artykuł 26
Zamykanie łowisk przez państwa członkowskie

1. Każde państwo członkowskie ustala termin począwszy od którego:

   a) można uznać, że połowy stada lub grupy stad objętych kwotą połowową dokonane przez statki rybackie pływające pod jego banderą wyczerpały te kwotę;

b) można uznać, że osiągnięto poziom maksymalnego nakładu połowowego wyznaczonego dla obszaru połowowego i obowiązującego dla części lub wszystkich statków pływających pod jego banderą.

2. Od terminu określonego w ust. 1 zainteresowane państwo członkowskie zabrania połowów tego stada lub grupy stad przez statki pływające pod jego banderą, jak również zatrzymywania na statku, przeładunku i wyładunku ryb złowionych po tej dacie, oraz podejmuje decyzje w sprawie terminu, do którego zezwala się na przeładunki lub wyładunki, a także w sprawie terminu ostatecznych deklaracji połowowych.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, jest podawana do wiadomości przez zainteresowane państwo członkowskie i niezwłocznie przekazywana Komisji i innym państwom członkowskim. Jest ona publikowana w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej. Począwszy od dnia, w którym dane państwo członkowskie podało do wiadomości decyzję, państwa członkowskie gwarantują, aby na ich wodach lub na ich terytorium nie miało miejsca zatrzymywanie na statku, wyładunek, umieszczanie w sadzach ani przeładunek odnośnych ryb przez statki pływające pod banderą danego państwa członkowskiego.

4. Komisja udostępnia państwom członkowskim drogą elektroniczną powiadomienia otrzymane na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 27
Zamykanie łowisk przez Komisję

1. Jeśli Komisja ustali, że państwo członkowskie nie wypełniło obowiązku przekazania miesięcznych danych dotyczących uprawnień do połowów zgodnie z art. 23 ust. 2, może sama wyznaczyć termin, z upływem którego można uznać, że 80 % uprawnień do połowów danego państwa członkowskiego zostało wyczerpanych, oraz może wyznaczyć przewidywany termin, z upływem którego można uznać, że uprawnienia do połowów zostały wyczerpane.

2. Na podstawie informacji określonych w art. 26 lub z własnej inicjatywy, jeżeli Komisja ustali, że uprawnienia do połowów przysługujące Wspólnocie lub danemu państwu członkowskiego można uznać za wyczerpane, powiadamia o tym zainteresowane państwa członkowskie i zakazuje prowadzenia działalności połowowej w odniesieniu do odnośnego obszaru, narzędzia połowowego, stada lub grupy stad lub floty biorącej udział w tej konkretnej działalności połowowej.

Artykuł 28
Środki naprawcze

1. Jeżeli Komisja wstrzymała połowy z uwagi na rzekome wyczerpanie uprawnień do połowów przysługujących państwu członkowskiemu, grupie państw członkowskich lub Wspólnocie i okaże się, że państwo członkowskie w rzeczywistości nie wyczerpało swoich uprawnień do połowów, stosuje się poniższe ustępy.

2. Jeśli szkoda poniesiona przez państwo członkowskie, któremu zakazano dokonywania połowów zanim wyczerpane zostały jego uprawnienia do połowów,

nie została naprawiona, podjęte zostaną działania w celu naprawy spowodowanej szkody we właściwy sposób, zgodnie z procedurą określoną w art. 111. Działania te mogą wiązać się z dokonywaniem odliczeń od uprawnień do połowów państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia; ilości odliczone w ten sposób zostaną przydzielone odpowiednio państwom członkowskim, których działalność połowowa została wstrzymana przed wyczerpaniem ich uprawnień do połowów.

3. Odliczeń i wynikających z nich przydziałów odliczonych ilości dokonuje się po uwzględnieniu, jako kwestii priorytetowej, gatunków i obszarów, dla których ustalone zostały uprawnienia do połowów. Można ich dokonać w roku, w którym wystąpiła szkoda lub w roku następnym lub latach następnych.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności ustalania danych ilości, przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Rozdział II
Monitorowanie zarządzania flotą

SEKCJA 1
ZDOLNOŚĆ POŁOWOWA

Artykuł 29
Zdolność połowowa

1. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za przeprowadzanie niezbędnych kontroli w celu zagwarantowania, że całkowita zdolność połowowa odpowiadająca wydanym przez państwo członkowskie licencjom połowowym, wyrażona w GT i kW, nie jest nigdy wyższa niż maksymalne poziomy zdolności połowowych dla tego państwa członkowskiego ustalone zgodnie z:

   a) art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002,

   b) rozporządzeniem Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r.[34],

   c) rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r.[35]; oraz

   d) rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2104/2004 z dnia 9 grudnia 2004 r[36].

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111, w szczególności w zakresie:

   a) rejestracji statków rybackich;

   b) weryfikacji mocy silników statków rybackich;

---

34 Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9.
35 Dz.U. L 204 z 13.8.2003, s. 21.
36 Dz.U. L 365 z 10.12.2004, s. 19.

c) weryfikacji pojemności statków rybackich;

d) weryfikacji rodzaju, numeru i cech charakterystycznych narzędzia połowowego.

3. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję, w ramach sprawozdania określonego w art. 110, o stosowanych metodach kontroli, wraz z nazwami i adresami organów odpowiedzialnych za przeprowadzanie weryfikacji, o których mowa w ust. 2.

SEKCJA 2: MOC SILNIKÓW

Artykuł 30
Monitorowanie mocy silników

1. Zezwala się na połowy wyłącznie statkom rybackim wyposażonym w silniki, których moc nie przekracza mocy określonej w certyfikacie silnika.

2. Zabrania się manipulowania silnikiem mającego na celu zwiększenie jego mocy ponad maksymalną moc dozwoloną w certyfikacie silnika.

3. Zabrania się stosowania nowych silników lub wymiany silników, jeśli nie zostały oficjalnie zatwierdzone przez zainteresowane państwo członkowskie.

4. Państwa członkowskie gwarantują, że certyfikowana moc silników nie jest przekraczana. Państwa członkowskie informują Komisję, w ramach sprawozdania określonego w art. 110, o środkach kontroli podjętych w celu zagwarantowania, że moc silników nie jest przekraczana.

Artykuł 31
Certyfikacja mocy silników

1. Nowe silniki, zastępowanie silników i silniki zmodyfikowane technicznie są zatwierdzane oficjalnie przez organy państw członkowskich, jako niezdolne do osiągania większej mocy niż moc określona w certyfikacie silnika. Takie zatwierdzenie jest wydawane wyłącznie, jeżeli silnik nie jest zdolny do osiągania większej mocy niż moc określona w certyfikacie silnika.

2. Organy państw członkowskich mogą powierzyć certyfikację mocy silników towarzystwom klasyfikującym, fabrykom silników lub innym podmiotom gospodarczym posiadającym odpowiednią wiedzę niezbędną do badania technicznego mocy silników. Takie towarzystwa klasyfikujące, fabryki silników napędowych lub inne podmioty gospodarcze certyfikują silniki jako niezdolne do zwiększenia mocy określonej oficjalnie wyłącznie, jeżeli nie istnieje żadna możliwość zwiększenia osiągów silnika ponad moc określoną w certyfikacie silnika.

Artykuł 32
Kontrole krzyżowe mocy silnika

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole krzyżowe mające na celu weryfikację zgodności mocy silnika z informacjami dostępnymi administracji na temat charakterystyki technicznej statku. W szczególności sprawdzają informacje zawarte w:

   a) zapisach z systemu monitorowania statków;

   b) dzienniku połowowym;

   c) Międzynarodowym certyfikacie o zapobieganiu zanieczyszczaniu powietrza przez silnik (EIAPP) wydanym zgodnie z załącznikiem VI do konwencji MARPOL 73/78;

   d) świadectwach klasy statku wydanych przez zatwierdzoną organizację dokonującą inspekcji i przeglądów na statkach w rozumieniu dyrektywy 94/57/WE;

   e) protokole z prób morskich;

   f) rejestrze floty rybackiej Wspólnoty oraz

   g) każdym innym dokumencie dostarczającym istotnych informacji o mocy statku lub innych związanych z nią danych technicznych.

2. W przypadku gdy istnieje wskazanie, że moc silnika statku rybackiego jest większa niż moc określona w jego licencji połowowej, państwo członkowskie przeprowadza bezpośrednią kontrolę mocy silnika.

Rozdział III
Monitorowanie planów wieloletnich

Artykuł 33
Przeładunki w porcie

Wspólnotowe statki rybackie prowadzące działalność połowową na łowiskach objętych wieloletnimi planami nie przenoszą swoich połowów na żaden inny statek lub pojazd bez uprzedniego ich wyładunku w celu zważenia w ośrodku aukcyjnym lub innym organie zatwierdzonym przez państwa członkowskie.

Artykuł 34
Wyznaczone porty

1. Rada może ustalić, przy zatwierdzaniu planu wieloletniego, próg stosowany dla żywej wagi gatunków objętych takimi planami wieloletnimi, powyżej którego statek będzie musiał wyładować swoje połowy w wyznaczonym porcie.

2. Jeżeli ilość ryb większa od ilości, o której mowa w ust. 1, ma zostać wyładowana, kapitan statku gwarantuje, aby taki wyładunek odbywał się tylko w wyznaczonym porcie we Wspólnocie. Jeżeli plan wieloletni jest stosowany w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem, wyładunek może mieć miejsce w porcie umawiającej się strony tej organizacji.

3. Każde państwo członkowskie wyznacza porty, w których mają miejsce wyładunki, o których mowa w ust. 2.

4. Aby port mógł zostać określony jako port wyznaczony, należy spełnić następujące warunki:

   a) ograniczony czas wyładunków,

   b) ograniczone miejsca wyładunków,

   c) objęcie pełną inspekcją w czasie wyładunków wszystkich miejsc wyładunków,

   d) średnia wyładowana ilość w podziale na masę gatunków objętych planem wieloletnim musi stanowić co najmniej 5 % całkowitych ilości wyładowanych w porcie. Okres odniesienia do obliczania takiej średniej obejmuje trzy wcześniejsze lata.

Artykuł 35
Oddzielne sztauowanie gatunków objętych planem odbudowy

1. Zabrania się zatrzymywać na wspólnotowym statku rybackim, w jakimkolwiek pojemniku, jakąkolwiek ilość gatunków objętych planem wieloletnim pomieszaną z innymi produktami rybołówstwa.

2. Pojemniki z gatunkami objętymi planem wieloletnim są stosownie oznaczone znakiem zawierającym kod FAO dla gatunków objętych planem wieloletnim oraz są sztauowane w ładowni w taki sposób, aby były oddzielone od innych pojemników.

Artykuł 36
Krajowe programy kontroli

1. Państwa członkowskie określają krajowe programy kontroli stosowane do każdego planu wieloletniego.

2. Państwa członkowskie ustalają szczególne wartości odniesienia dla inspekcji zgodnie z załącznikiem I. Takie wartości odniesienia są poddawane okresowemu przeglądowi, po przeprowadzeniu analizy otrzymanych wyników. *Wartości odniesienia dla inspekcji są stopniowo udoskonalane do czasu osiągnięcia docelowych wartości odniesienia określonych w załączniku I.*

Rozdział IV
Monitorowanie środków technicznych

SEKCJA 1
STOSOWANIE NARZĘDZI POŁOWOWYCH

Artykuł 37
Narzędzia połowowe

1. Każde narzędzie połowowe stosowane w połowach jest zgodne z opisem technicznym ustanowionym w przepisach wspólnej polityki rybołówstwa dotyczących danego rodzaju połowów.

2. W połowach, dla których dopuszcza się posiadanie więcej niż dwóch rodzajów narzędzi połowowych na statku, narzędzie nieużywane jest zasztauowane w taki sposób, aby nie mogło być natychmiastowo użyte, z zastosowaniem następujących warunków:

   a) sieci, obciążniki i podobne narzędzia są odłączone od desek trałowych oraz drutów i lin holowniczych i podciągowych;

   b) sieci, które są umieszczone na pokładzie lub nad pokładem, są bezpiecznie przymocowane oraz

   c) sznury haczykowe są zasztauowane na dolnym pokładzie.

Artykuł 38
Skład połowu

1. Jeśli połowy, zatrzymane na jakimkolwiek wspólnotowym statku rybackim, zostały dokonane za pomocą sieci o różnej minimalnej wielkości oczek podczas tego samego rejsu, skład gatunkowy ustala się dla każdej części połowu dokonanego w odmiennych warunkach. W tym celu wszelkie zmiany wcześniej stosowanej wielkości oczek sieci, a także skład połowu na pokładzie z chwilą dokonania tych zmian, wpisuje się do dziennika połowowego oraz deklaracji wyładunkowej.

3. W szczególnych przypadkach szczegółowe zasady dotyczące stosowanego na pokładzie planu sztauowania, w podpodziale na gatunki, w odniesieniu do przetworzonych produktów, zawierającego informacje dotyczące miejsca w ładowni, w którym składowane są te produkty, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustaloną w art. 111.

SEKCJA 2
MONITOROWANIE MORSKICH OBSZARÓW CHRONIONYCH

Artykuł 39
System monitorowania statków

1. W przypadku gdy został wyznaczony morski obszar chroniony, punkty ograniczające poligon geograficzny i odpowiadające mu odcinki loksodromy oraz pozycje statków są mierzone zgodnie z obowiązującą normą.

2. Działalność połowowa wspólnotowych statków rybackich na obszarach połowowych, w których wyznaczono morski obszar chroniony, jest monitorowana przez ośrodek monitorowania rybołówstwa państwa nadbrzeżnego, który posiada system wykrywania i rejestracji statków wchodzących na morski obszar chroniony, przepływających przez niego i wychodzących z niego.

3. Ośrodek monitorowania rybołówstwa państwa nadbrzeżnego dysponuje systemem ostrzegania, który może automatycznie wykrywać statki wchodzące do morskiego obszaru chronionego. System ostrzegania jest również zainstalowany na statku, dzięki czemu kapitan statku zostaje ostrzeżony o wejściu na morski obszar chroniony.

4. Państwa członkowskie ustanawiają system ostrzegania, jeżeli statek wchodzi w strefę bezpieczeństwa wokół obszarów, które mają być chronione.

5. W drodze odstępstwa od art. 8 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2244/2003 z dnia 18 grudnia 2003 r. dane muszą być przekazywane z częstotliwością co najmniej 15 minutową, w przypadku gdy statek wchodzi do strefy bezpieczeństwa, a przekazywanie danych odbywa się w czasie rzeczywistym, kiedy statek wchodzi do morskiego obszaru chronionego.

Artykuł 40
Tranzyt przez morski obszar chroniony

1. Tranzyt przez morski obszar chroniony jest dozwolony dla wszystkich statków rybackich z zastrzeżeniem następujących warunków:

   a) wszystkie narzędzia połowowe na statku są związane i zasztauowane podczas tranzytu; oraz

   b) prędkość w czasie tranzytu jest nie mniejsza niż 6 węzłów.

2. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zamierzających przepływać tranzytem przez morski obszar chroniony wpisują następujące dane w formularzu sprawozdania z tranzytu przekazując go organom państwa członkowskiego bandery i nadbrzeżnego państwa członkowskiego:

   a) nazwę statku, oznakę rybacką, radiowy sygnał rozpoznawczy oraz imię i nazwisko kapitana statku;

b) współrzędne pozycji geograficznej statku, którego dotyczy komunikat;

c) datę i godzinę każdego wejścia na morski obszar chroniony oraz

d) datę i godzinę każdego wyjścia z morskiego obszaru chronionego.

SEKCJA 3
MONITOROWANIE ZMNIEJSZENIA ILOŚCI ODRZUTÓW

Artykuł 41
Rejestrowanie odrzutów

1. Kapitan statku rybackiego zapisuje wszystkie odrzuty przekraczające ilość 15 kg ekwiwalentu żywej wagi i niezwłocznie przekazuje tę informację, o ile to możliwe drogą elektroniczną, właściwym organom, którym podlega.

2. Państwa członkowskie ustanawiają specjalny plan monitorowania statków rybackich pływających pod ich banderą i posiadających upoważnienie do połowów w ramach planu stopniowego zmniejszania ilości odrzutów.

Artykuł 42
Kontrole dzienników połowowych

W przypadku statków wyposażonych w satelitarny system monitorowania statków państwa członkowskie systematycznie sprawdzają, czy informacje otrzymane przez centrum monitorowania rybołówstwa są zgodne z działalnością zapisaną w dzienniku połowowym, korzystając z danych VMS oraz, w razie potrzeby, danych uzyskanych od obserwatorów. Wyniki takich kontroli krzyżowych są zapisywane w formie danych komputerowych i przechowywane przez okres trzech lat.

SEKCJA 4
DORAŹNE ZAMYKANIE ŁOWISK

Artykuł 43
Przepisy ogólne

1. Gdy osiągnięty został progowy poziom przyłowu, dany obszar zostaje tymczasowo zamknięty dla połowów zgodnie z przepisami niniejszej sekcji. Taki doraźny okres zamknięcia ustala się na stały okres czasu nieprzekraczający 10 dni.

2. Progowy poziom przyłowu oblicza się jako procent żywej wagi każdego gatunku w stosunku do całkowitego połowu w danym zaciągu lub – jeżeli celem doraźnego zamknięcia jest ochrona młodych osobników określonego gatunku – jako procent liczby młodych osobników określonego gatunku w stosunku do całkowitej liczby osobników tego konkretnego gatunku w danym zaciągu.

Artykuł 44
Doraźne zamykanie przez państwa członkowskie

1. W przypadku wykrycia progowego poziomu przyłowu przez statek ochrony rybołówstwa nadbrzeżnego państwa członkowskiego lub państwa członkowskiego uczestniczącego we wspólnej operacji w ramach wspólnego planu rozmieszczenia, statek ochrony rybołówstwa informuje niezwłocznie właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli ilość przyłowu przekracza progowy poziom przyłowu w jednym zaciągu, statek rybacki zmienia obszar połowowy o co najmniej pięć mil morskich od miejsca dokonania poprzedniego zaciągu zanim zacznie kontynuować połowy i niezwłocznie informuje o tym właściwe organy nadbrzeżnego państwa członkowskiego. Jeżeli co najmniej trzy statki rybackie musiały opuścić obszar połowowy wskutek przekroczenia progowego poziomu przyłowu, informacje otrzymane z tych statków są wykorzystywane przez nadbrzeżne państwo członkowskie do ustanowienia doraźnego zamknięcia.

3. Na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 1 i 2 nadbrzeżne państwo członkowskie podejmuje decyzję o doraźnym zamknięciu przedmiotowego obszaru. Niezwłocznie informuje Komisję, wszystkie państwa członkowskie i kraje trzecie, których statki są upoważnione do prowadzenia działalności w przedmiotowym obszarze, o ustanowieniu doraźnego zamknięcia. Zabrania się prowadzenia działalności połowowej w takim obszarze, zgodnie z decyzją ustanawiającą doraźne zamknięcie.

Artykuł 45
Doraźne zamykanie przez Komisję

1. Na podstawie otrzymanych informacji wskazujących, iż osiągnięto progowy poziom przyłowu, Komisja może określić obszar, który należy tymczasowo zamknąć, jeżeli nadbrzeżne państwo członkowskie samo nie podjęło decyzji o takim zamknięciu.

2. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie i kraje trzecie, których statki prowadzą działalność w tym obszarze, i bezzwłocznie udostępnia na swojej oficjalnej stronie internetowej mapę ze współrzędnymi tymczasowo zamkniętego obszaru, określając okres trwania zamknięcia i warunki regulujące połowy w tym zamkniętym obszarze.

Artykuł 46
Ponowne otwarcie tymczasowo zamkniętego obszaru

1. Po okresie co najmniej 60 godzin od zamknięcia określonego obszaru i pod nadzorem służb kontrolnych nadbrzeżnego państwa członkowskiego, ograniczona liczba statków z obserwatorem naukowym na pokładzie podejmuje połowy próbne w celu sprawdzenia poziomu przyłowu.

2. Jeżeli te połowy, o których mowa w ust. 1, nie osiągają ponad 60 % progowego poziomu przyłowu, nadbrzeżne państwo członkowskie znosi doraźne zamknięcia, które ustanowiło. Nadbrzeżne państwo członkowskie informuje Komisję, wszystkie

zainteresowane państwa członkowskie i kraje trzecie, których statki są upoważnione do prowadzenia działalności w przedmiotowym obszarze, o zniesieniu doraźnego zamknięcia.

3. Jeżeli doraźne zamknięcie zostało ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 45, Komisja jest niezwłocznie informowana przez nadbrzeżne państwo członkowskie o wynikach połowów próbnych, o których mowa w ust. 1. Komisja, w razie potrzeby po zbadaniu informacji przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa, znosi doraźne zamknięcie, jeżeli w wyniku połowów, o których mowa w ust. 1, nie osiągnięto ponad 60 % progowego poziomu przyłowu. Informuje ona wszystkie zainteresowane państwa członkowskie i kraje trzecie, których statki są upoważnione do prowadzenia działalności w przedmiotowym obszarze, o zniesieniu doraźnego zamknięcia.

Rozdział V
Monitorowanie rybołówstwa rekreacyjnego

Artykuł 47
Rybołówstwo rekreacyjne

1. Rybołówstwo rekreacyjne na statku na wodach wspólnotowych, dotyczące stada objętego planem wieloletnim, podlega wydaniu upoważnienia przez państwo członkowskie bandery.

2. Połowy w ramach rybołówstwa rekreacyjnego dotyczące stad objętych planem wieloletnim są rejestrowane przez państwo członkowskie bandery.

3. Połowy gatunków objętych planem wieloletnim wliczane są do odpowiednich kwot państwa członkowskiego bandery. Zainteresowane państwa członkowskie określają część tych kwot, która jest zarezerwowana wyłącznie dla rybołówstwa rekreacyjnego.

4. Zabrania się wprowadzania do obrotu połowów z rybołówstwa rekreacyjnego, chyba że w celach charytatywnych.

TYTUŁ V
MONITOROWANIE WPROWADZANIA DO OBROTU

Rozdział I
Przepisy ogólne

Artykuł 48
Zasady dotyczące monitorowania wprowadzania do obrotu

1. Każde państwo członkowskie odpowiada za zapewnienie na swoim terytorium monitorowania stosowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na każdym etapie wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury, od pierwszej sprzedaży, przez przewóz, aż po sprzedaż detaliczną.

2. Wszystkie partie produktów rybołówstwa i akwakultury powinny być identyfikowalne, a podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość odtworzenia pochodzenia i przeznaczenia partii od etapu połowu lub zbioru aż do etapu konsumenta końcowego.

3. Jeżeli dla danego gatunku ustalono wielkość minimalną, podmioty gospodarcze odpowiedzialne za sprzedaż, składowanie lub przewóz muszą być w stanie udowodnić pochodzenie geograficzne produktów z odniesieniem do podobszaru i rejonu lub podrejonu lub, tam gdzie ma to zastosowanie, statystycznego prostokąta, gdzie stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym.

4. Państwa członkowskie gwarantują, że wszystkie złowione lub zebrane produkty rybołówstwa i akwakultury zostają podzielone na partie.

Artykuł 49
Wspólne normy handlowe

1. Państwa członkowskie gwarantują, że produkty, do których mają zastosowanie wspólne normy handlowe, są wystawiane do sprzedaży, oferowane do sprzedaży, sprzedawane lub w inny sposób wprowadzane do obrotu tylko wtedy, gdy spełniają te normy.

2. Produkty wycofane z rynku, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r., muszą być zgodne ze wspólnymi normami handlowymi, zwłaszcza w zakresie kategorii świeżości.

3. Podmioty gospodarcze odpowiedzialne za sprzedaż, składowanie lub przewóz partii produktów rybołówstwa muszą być w stanie udowodnić, że produkty spełniają normy handlowe na wszystkich etapach.

Artykuł 50
Identyfikowalność

1. Nie naruszając rozporządzenia (WE) nr 178/2002[37] i swoich ustawodawstw krajowych, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przez podmioty gospodarcze systemów i procedur udostępniających właściwemu organowi informacje dotyczące pochodzenia produktów rybołówstwa i akwakultury.

2. Minimalne wymogi dotyczące informacji podawanych na wszystkich partiach produktów rybołówstwa i akwakultury umożliwiających odtworzenie ich pochodzenia są następujące:

   a) numer identyfikacyjny każdej partii;

   b) nazwa handlowa i systematyczna każdego gatunku;

   c) żywa waga w kilogramach;

   d) data połowu i/lub zbioru;

   e) jednostka produkcyjna (nazwa statku rybackiego, obiektu akwakulturowego);

   f) nazwa i adres dostawców;

   g) narzędzie.

3. Każda partia podlega systemowi znakowania i/lub etykietowania, obejmującemu informacje, o których mowa w ust. 2.

Artykuł 51
Informowanie konsumentów

Państwa członkowskie gwarantują, że informacje, o których mowa w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2065/2001 z dnia 22 października 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 w zakresie informowania konsumentów o produktach rybołówstwa i akwakultury, są dostępne na każdym etapie wprowadzania danego gatunku do obrotu. Obszar połowu, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2065/2001, oznacza podobszar i rejon lub podrejon lub, tam gdzie ma to zastosowanie, statystyczny prostokąt, gdzie stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym.

[37] Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

Rozdział II
Działania podejmowane po wyładunku

Artykuł 52
Pierwsza sprzedaż w ośrodkach aukcyjnych

1. Państwa członkowskie gwarantują, że pierwsze wprowadzenie do obrotu wszystkich ilości objętych limitami połowowymi lub ograniczeniami nakładu połowowego rejestrowane jest w ośrodku aukcyjnym i/lub, że ilości te są sprzedawane zarejestrowanym nabywcom.

2. Pozostałe produkty rybołówstwa sprzedawane są wyłącznie ośrodkowi aukcyjnemu lub organom bądź osobom upoważnionym przez państwa członkowskie.

3. Nabywca produktów rybołówstwa podczas pierwszej sprzedaży przez statek rybacki musi być zarejestrowany przez organy państwa członkowskiego, w którym odbywa się pierwsza sprzedaż. Do celów rejestracji każdy nabywca identyfikowany jest w krajowych bazach danych za pomocą numeru VAT.

Artykuł 53
Ważenie produktów rybołówstwa i akwakultury

1. Wszyscy zarejestrowani nabywcy kupujący produkty rybołówstwa i akwakultury gwarantują, że wszystkie otrzymane partie ważone są na wagach zatwierdzonych przez właściwe organy. Ważenie przeprowadza się przed sortowaniem, przetworzeniem, przechowywaniem, przewozem z miejsca wyładunku lub odsprzedażą ryb.

2. Dane otrzymane z ważenia wykorzystuje się przy wypełnianiu deklaracji wyładunkowych, dokumentów sprzedaży oraz deklaracji przejęcia.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na ważenie świeżych ryb po przewiezieniu z miejsca wyładunku, pod warunkiem że ryby te nie zostały zważone przy wyładunku i są przewożone do miejsca przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego znajdującego się w odległości nie większej niż 20 kilometrów od miejsca wyładunku.

4. Właściwe organy państwa członkowskiego mogą wymagać, aby wszelkie ilości ryb wyładowane po raz pierwszy w tym państwie członkowskim były ważone w obecności urzędników, zanim zostaną przewiezione z miejsca wyładunku.

Artykuł 54
Dokumenty sprzedaży

1. Zarejestrowani nabywcy, ośrodki aukcyjne lub inne organy bądź osoby odpowiedzialne za pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa wyładowanych w państwie członkowskim przedkładają – drogą elektroniczną, w ciągu dwóch godzin następujących po pierwszej sprzedaży – dokument sprzedaży

właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium nastąpiła pierwsza sprzedaż. Jeżeli państwo to nie jest państwem członkowskim bandery statku, z którego wyładowano ryby, gwarantuje ono, że kopia dokumentu sprzedaży zostaje przekazana właściwym organom państwa członkowskiego bandery natychmiast po otrzymaniu odpowiedniej informacji. Za prawidłowość dokumentu sprzedaży odpowiedzialni są nabywcy, ośrodki aukcyjne, organy lub osoby.

2. W przypadku gdy pierwsze wprowadzenie do obrotu produktów rybołówstwa nie ma miejsca w państwie członkowskim, w którym produkty zostały wyładowane, państwo członkowskie odpowiedzialne za monitorowanie pierwszego wprowadzenia do obrotu gwarantuje, że kopia dokumentu sprzedaży zostaje przekazana organom odpowiedzialnym za monitorowanie wyładunku przedmiotowych produktów oraz organom państwa członkowskiego bandery statku w ciągu dwóch godzin następujących po otrzymaniu dokumentu sprzedaży.

3. W przypadku gdy dokument sprzedaży nie odpowiada fakturze lub dokumentowi, który ją zastępuje, państwa członkowskie przyjmują niezbędne przepisy w celu zagwarantowania, że informacje o cenie bez podatku za towary dostarczone nabywcy są identyczne z informacjami podanymi w fakturze.

Artykuł 55
Treść dokumentów sprzedaży

Dokumenty sprzedaży określone w art. 54 zawierają co najmniej następujące informacje:

a) numer w rejestrze floty rybackiej Wspólnoty oraz nazwę statku rybackiego, który wyładował przedmiotowe produkty;

b) port i datę wyładunku;

c) nazwisko (nazwę) właściciela lub kapitana statku oraz, jeżeli są różne, nazwisko (nazwę) sprzedawcy;

d) nazwisko (nazwę) nabywcy oraz jego numer VAT;

e) odpowiednią nazwę lub kod alfa FAO każdego gatunku oraz jego pochodzenie geograficzne z odniesieniem do podobszaru i rejonu lub podrejonu, gdzie stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym;

f) w odniesieniu do wszystkich gatunków objętych normami handlowymi, w stosownych przypadkach, jednostkową wielkość lub masę, klasę, postać oraz świeżość;

g) w stosownych przypadkach – przeznaczenie produktów wycofanych z rynku (przeniesienie, przeznaczenie na paszę, do produkcji mączki na paszę, wykorzystanie jako przynęta lub do celów innych niż spożywcze);

h) datę i miejsce sprzedaży;

i) o ile to możliwe, numer referencyjny i datę faktury oraz, w stosownych przypadkach, umowę sprzedaży;

j) w stosownych przypadkach, odniesienie do dokumentu przewozowego, o którym mowa w art. 58.

Artykuł 56
Zwolnienia z wymogów dotyczących dokumentów sprzedaży

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111, Komisja może zwolnić z obowiązku przedkładania właściwym organom lub innym upoważnionym organom państw członkowskich dokumentu sprzedaży dotyczącego produktów rybołówstwa wyładowanych z określonych kategorii wspólnotowych statków rybackich, o całkowitej długości mniejszej niż 10 metrów, lub dotyczącego produktów rybołówstwa, które zostały wyładowane w ilości nieprzekraczającej 50 kg ekwiwalentu żywej wagi na gatunek. Takie zwolnienia mogą mieć miejsce wyłącznie w przypadkach, kiedy dane państwo członkowskie wprowadziło zadawalający system kontroli wyrywkowych, zgodnie z art. 16 i 22.

2. Nabywca kupujący produkty o maksymalnej ilości 15 kg, które nie są następnie wprowadzane na rynek, lecz zostają wykorzystane wyłącznie do celów spożycia prywatnego, zwolniony jest z wymogów określonych w art. 54 i 55.

Artykuł 57
Deklaracja przejęcia

1. Nie naruszając przepisów szczegółowych zawartych w planach wieloletnich, jeżeli produkty są przeznaczone do sprzedaży na etapie późniejszym, deklaracja przejęcia przekazywana jest, o ile to możliwe drogą elektroniczną, niezwłocznie i nie później niż w ciągu dwóch godzin następujących po zakończeniu wyładunku, właściwym organom lub upoważnionym organom państwa członkowskiego, w którym następuje przejęcie. Za przedłożenie deklaracji przejęcia oraz za jej prawidłowość odpowiedzialny jest właściciel tej deklaracji.

2. Deklaracja przejęcia, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:

   a) numer w rejestrze floty rybackiej Wspólnoty oraz nazwę statku rybackiego, który wyładował produkty;

   b) nazwisko (nazwę) właściciela lub kapitana statku;

   c) odpowiednią nazwę lub kod alfa FAO każdego gatunku oraz jego geograficzny obszar pochodzenia z odniesieniem do podobszaru i rejonu lub podrejonu lub, tam gdzie ma to zastosowanie, statystycznego prostokąta, gdzie stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym;

   d) wagę każdego gatunku, w podziale na rodzaj postaci produktu;

   e) port i datę wyładunku;

   f) nazwę i adres obiektu, w którym produkty są magazynowane;

g) w stosownych przypadkach, odniesienie do dokumentu przewozowego określonego w art. 58.

Artykuł 58
Dokument przewozowy

1. Do czasu pierwszej sprzedaży wszelkim produktom rybołówstwa, których wyładunek nastąpił na terenie Wspólnoty, w formie nieprzetworzonej lub po przetworzeniu na statku, i które zostają przewiezione do miejsca innego niż miejsce wyładunku, towarzyszy dokument sporządzony przez przewoźnika. Przewoźnik przekazuje dokument przewozowy, o ile to możliwe drogą elektroniczną, w ciągu 24 godzin następujących po wyładunku, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym nastąpił wyładunek.

2. W przypadku gdy produkty są przewożone do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie wyładunku, przewoźnik przekazuje, w ciągu 24 godzin następujących po wyładunku, kopię dokumentu przewozowego właściwym organom państwa członkowskiego, na którego terytorium odbędzie się pierwsze wprowadzenie do obrotu. Państwo członkowskie, w którym nastąpiło pierwsze wprowadzenie do obrotu, może zwrócić się o dalsze informacje w tym zakresie do państwa członkowskiego wyładunku.

3. Za prawidłowość dokumentu odpowiada przewoźnik.

4. Dokument przewozowy określa:

   a) miejsce przeznaczenia przesyłki (przesyłek) oraz identyfikację pojazdu transportowego;

   b) numer w rejestrze floty rybackiej Wspólnoty oraz nazwę statku rybackiego, który wyładował produkty;

   c) ilości ryb każdego przewożonego gatunku wyrażone w kilogramach masy po przetworzeniu lub masy nieprzetworzonej, nazwisko (nazwę)/nazwiska (nazwy) i adres(-y) adresata(-ów), miejsce i datę wyładunku oraz pochodzenie geograficzne każdego gatunku z odniesieniem do podobszaru i rejonu lub podrejonu, gdzie stosuje się limity połowowe zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym.

5. Właściwe organy państw członkowskich mogą zwolnić z obowiązku określonego w ust. 1, jeżeli produkty rybołówstwa są przewożone na terenie portu lub w odległości nie większej niż 20 kilometrów od miejsca wyładunku.

6. Jeżeli produkty rybołówstwa, które zostały zadeklarowane jako sprzedane w dokumencie sprzedaży, są przewożone do innego miejsca niż miejsce wyładunku, przewoźnik musi być w stanie udowodnić za pomocą dokumentacji, że sprzedaż rzeczywiście miała miejsce.

Rozdział III
Organizacje producentów oraz uzgodnienia w zakresie cen i interwencji

Artykuł 59
Monitorowanie organizacji producentów

1. Zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 państwa członkowskie przeprowadzają w regularnych odstępach kontrole, aby upewnić się, czy:

   a) organizacje producentów spełniają warunki dotyczące udzielenia uznania;

   b) uznanie organizacji producentów może zostać cofnięte, jeżeli warunki określone w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 nie są już spełniane bądź jeżeli uznanie jest oparte na błędnych informacjach;

   c) uznanie zostaje niezwłocznie cofnięte z mocą wsteczną, jeżeli zostało ono organizacji udzielone bądź jeżeli organizacja odnosi z niego korzyść w sposób niezgodny z prawem.

2. W celu zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących organizacji producentów określonych w art. 5 i art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 104/2000 Komisja przeprowadza kontrole, w świetle których może, w stosownych przypadkach, zwrócić się do państw członkowskich o wycofanie udzielonego uznania.

3. Każde państwo członkowskie przeprowadza odpowiednie kontrole, aby zapewnić, że każda organizacja producentów wypełnia obowiązki określone w programie operacyjnym na dany rok połowowy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2508/2000, i stosuje kary, o których mowa w art. 9 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 104/2000, w przypadku niewypełnienia tych obowiązków.

Artykuł 60
Monitorowanie uzgodnień w zakresie cen i interwencji

Państwa członkowskie przeprowadzają wszelkie kontrole dotyczące uzgodnień w zakresie cen i interwencji, w szczególności:

a) wycofania produktów z rynku w celach innych niż spożycie przez ludzi;

b) czynności związanych z przeniesieniem dotyczących stabilizacji, magazynowania i/lub przetwarzania produktów wycofanych z rynku;

c) prywatnego przechowywania produktów zamrożonych na morzu;

d) dodatku wyrównawczego za tuńczyka przeznaczonego do przetworzenia.

TYTUŁ VI
NADZÓR

Artykuł 61
Obserwacje na morzu i wykrywanie przez państwa członkowskie

1. Państwa członkowskie sprawują nadzór nad wodami morskimi podlegającymi ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji poprzez:

   a) obserwację statków rybackich przez statki lub samoloty inspekcyjne,

   b) system wykrywania statków, o którym mowa w art. 11.

2. Jeżeli informacje uzyskane w wyniku obserwacji lub wykrywania nie są zgodne z informacjami, którymi dysponuje państwo członkowskie, prowadzi ono wszelkie dalsze postępowania wyjaśniające niezbędne do określenia właściwych działań następczych.

3. Jeżeli obserwacje lub wykrywanie dotyczą statku rybackiego innego państwa członkowskiego lub innego kraju trzeciego, a informacje nie są zgodne z informacjami, którymi dysponuje nadbrzeżne państwo członkowskie, i jeżeli to nadbrzeżne państwo członkowskie nie może podjąć dalszych działań, odnotowuje ono swoje ustalenia w sprawozdaniu z nadzoru, które przekazuje niezwłocznie, w miarę możliwości drogą elektroniczną, państwu członkowskiemu bandery lub zainteresowanym krajom trzecim. W przypadku statku kraju trzeciego sprawozdanie z nadzoru zostaje również wysłane do Komisji lub do wyznaczonego przez nią organu.

4. Jeżeli urzędnik państwa członkowskiego zaobserwuje lub wykryje statek rybacki prowadzący działalność, którą można uznać za naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, niezwłocznie sporządza sprawozdanie z nadzoru i wysyła je właściwym organom.

5. Forma sprawozdania z nadzoru określona jest zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 62
Działania, które należy podjąć po otrzymaniu informacji o obserwacjach i wykrywaniu

1. Po otrzymaniu sprawozdania z nadzoru sporządzonego przez inne państwo członkowskie, państwa członkowskie bandery podejmują niezwłocznie działania i prowadzą wszelkie dalsze postępowania wyjaśniające niezbędne do określenia właściwych działań następczych.

2. Państwa członkowskie inne niż zainteresowane państwo członkowskie bandery sprawdzają, w odpowiednich przypadkach, czy zgłoszony zaobserwowany statek rybacki prowadził działalność na wodach podlegających ich jurysdykcji lub zwierzchnictwu lub czy produkty rybołówstwa pochodzące z tego statku zostały

wyładowane lub przywiezione na ich terytorium i sprawdzają, czy w przeszłości statek ten przestrzegał odpowiednich środków ochrony i zarządzania.

3. Państwo członkowskie bandery, pozostałe państwa członkowskie oraz Komisja lub wyznaczony przez nią organ badają również odpowiednio udokumentowane informacje dotyczące zaobserwowanych statków rybackich przedstawione przez poszczególnych obywateli, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacje ekologiczne, oraz przedstawicieli zainteresowanych stron z sektora gospodarki rybnej lub handlu.

Artykuł 63
Obserwatorzy

1. Obserwatorzy na statkach monitorują przestrzeganie przez statki rybackie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Wykonują wszystkie zadania w ramach programu obecności obserwatorów, a w szczególności sprawdzają i rejestrują działalność połowową statku oraz odpowiednie dokumenty.

2. Obserwatorzy posiadają kwalifikacje i doświadczenie niezbędne do wykonywania swoich zadań. Są niezależni w stosunku do właściciela i kapitana statku oraz wszystkich członków załogi Nie mogą być członkami załogi statku.

3. O ile to możliwe, obserwatorzy zapewniają, że ich obecność na pokładzie statków rybackich nie utrudnia ani nie zakłóca działalności połowowej i sprawnego przebiegu działań statku.

4. Obserwatorzy sporządzają sprawozdanie z nadzoru i przekazują je swoim organom i/lub organom państwa członkowskiego bandery. Państwa członkowskie wprowadzają sprawozdanie do bazy danych, o której mowa w art. 69.

5. Kapitanowie wspólnotowych statków rybackich zapewniają wyznaczonym obserwatorom odpowiednie zakwaterowanie, ułatwiają ich pracę i unikają wszelkiej ingerencji w wykonywanie ich zadań. Kapitanowie umożliwiają obserwatorom dostęp do odpowiednich części statku, w tym do połowu, oraz do dokumentów statku, w tym do plików elektronicznych.

6. Wszystkie koszty związane z działalnością obserwatorów na mocy niniejszego artykułu ponosi państwo członkowskie bandery. Państwa członkowskie mogą obciążyć tymi kosztami, częściowo lub w całości, armatorów statków pływających pod ich banderą, które uczestniczyły w danym połowie.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Artykuł 64
Dopuszczalność sprawozdań z nadzoru

Sprawozdania z nadzoru sporządzone przez osoby upoważnione przez właściwe organy krajowe i wspólnotowe do zapewniania nadzoru stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym prowadzonym przez dowolne państwo

członkowskie. Do ustalenia faktów sprawozdania te są traktowane na tych samych zasadach co sprawozdania z nadzoru sporządzane przez urzędników państwa członkowskiego, w którym toczy się postępowanie administracyjne lub sądowe. Na podstawie tych sprawozdań podejmowane są właściwe działania następcze.

TYTUŁ VII
INSPEKCJA

Rozdział I
Przepisy ogólne

Artykuł 65
Przeprowadzanie inspekcji

1. Państwa członkowskie sporządzają i uaktualniają wykaz urzędników odpowiedzialnych za przeprowadzanie inspekcji.

2. Urzędnicy wykonują swoje obowiązki zgodnie z prawem wspólnotowym. Przeprowadzają oni w sposób niedyskryminacyjny inspekcje na morzu, w portach, podczas przewozu, w obiektach przetwórstwa oraz na etapie wprowadzania ryb do obrotu.

2. Urzędnicy kontrolują w szczególności:

   a) legalność połowów zatrzymanych na statku, przechowywanych, przewożonych, przetwarzanych lub wprowadzanych do obrotu oraz prawidłowość związanej z nimi dokumentacji;

   b) legalność narzędzi połowowych używanych do połowów gatunków docelowych oraz do połowów zatrzymanych na statku;

   c) w odpowiednich przypadkach, plan sztauowania i oddzielne sztauowanie gatunków;

   d) oznakowanie narzędzi połowowych biernych.

3. Urzędnicy badają wszystkie odpowiednie obszary, pokłady i pomieszczenia, w których produkty rybołówstwa są poławiane, przechowywane, przewożone, przetwarzane lub wprowadzane do obrotu. Badają również połowy, przetworzone bądź nie, sieci lub inne narzędzia, wyposażenie, pojemniki i opakowania zawierające ryby lub produkty rybołówstwa oraz wszelkie istotne dokumenty, w stosunku do których stwierdzą konieczność sprawdzenia zgodności z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa. Mogą oni również przepytywać osoby, które mogą dysponować informacjami związanymi z przedmiotem inspekcji.

4. Urzędnicy przeprowadzają inspekcje w sposób powodujący jak najmniejsze zakłócenia lub niedogodności dla statku lub pojazdu transportowego i jego działalności oraz dla przechowywania, przetwarzania i wprowadzania do obrotu

połowów. Unikają, w miarę możliwości, jakiegokolwiek niszczenia połowów w trakcie inspekcji.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza dotyczące metodologii i przeprowadzania inspekcji, zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 66
Obowiązki podmiotu gospodarczego

Podmiot gospodarczy ułatwia bezpieczny dostęp do statku, pojazdu transportowego lub pomieszczenia, w którym produkty rybołówstwa są przechowywane, przetwarzane lub wprowadzane do obrotu. Zapewnia on bezpieczeństwo urzędników i nie utrudnia im wykonywania obowiązków i nie ingeruje w nie, a także nie próbuje zastraszać urzędników.

Artykuł 67
Sprawozdanie z inspekcji

1. Urzędnicy sporządzają sprawozdanie z inspekcji po każdej inspekcji i przekazują je swoim organom. W przypadku inspekcji statku rybackiego pływającego pod banderą innego państwa członkowskiego lub kraju trzeciego, kopia sprawozdania z inspekcji przesyłana jest niezwłocznie do państwa członkowskiego bandery lub organów zainteresowanego kraju trzeciego. Jeżeli inspekcja przeprowadzana jest na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji innego państwa członkowskiego, kopia sprawozdania z inspekcji przesyłana jest niezwłocznie do tego państwa członkowskiego.

2. Urzędnicy podpisują swoje sprawozdanie w obecności podmiotu gospodarczego, który również je podpisuje i ma prawo dodać do niego swoje uwagi. Urzędnicy zapisują w dzienniku pokładowym, że przeprowadzono inspekcję.

3. Kopia sprawozdania z inspekcji przekazywana jest kapitanowi statku lub jego przedstawicielowi.

Artykuł 68
Dopuszczalność sprawozdań z inspekcji

Sprawozdania z inspekcji sporządzone przez osoby upoważnione przez właściwe organy krajowe i wspólnotowe do przeprowadzania inspekcji stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym prowadzonym przez państwo członkowskie. Do ustalenia faktów sprawozdania te są traktowane na tych samych zasadach co sprawozdania z inspekcji sporządzane przez urzędników państwa członkowskiego, w którym toczy się postępowanie administracyjne lub sądowe; na podstawie tych sprawozdań podejmowane są właściwe działania następcze.

Artykuł 69
Elektroniczna baza danych

Państwa członkowskie tworzą i aktualizują elektroniczną bazę danych, w której umieszczają wszystkie sprawozdania z inspekcji i z nadzoru sporządzone przez swoich urzędników.

Artykuł 70
Inspektorzy wspólnotowi

1. Wykaz inspektorów wspólnotowych sporządzany jest przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 111. Inspektorzy wspólnotowi są urzędnikami państwa członkowskiego, Komisji lub Agencji.

2. Nie naruszając głównej odpowiedzialności nadbrzeżnego państwa członkowskiego inspektorzy wspólnotowi przeprowadzają inspekcje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na terytorium państw członkowskich, na wodach Wspólnoty i na wspólnotowych statkach rybackich poza wodami Wspólnoty.

3. Inspektorzy wspólnotowi mogą zostać wyznaczeni do:

   a) wdrażania wspólnotowych programów kontroli i inspekcji, przyjętych zgodnie z art. 87;

   b) realizacji międzynarodowych programów kontroli rybołówstwa, w ramach których Wspólnota jest zobowiązana do przeprowadzania kontroli.

4. Inspektorzy Wspólnoty posiadają takie same uprawnienia jak inspektorzy krajowi. Wykonując swoje zadania i korzystając ze swoich uprawnień inspektorzy Wspólnoty przestrzegają prawa wspólnotowego i prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym przeprowadzana jest inspekcja.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Rozdział II
Inspekcje poza wodami lub terytorium państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję

Artykuł 71
Inspekcje statków poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję

1. Nie naruszając głównej odpowiedzialności nadbrzeżnego państwa członkowskiego, państwa członkowskie mogą przeprowadzać inspekcje statków rybackich pływających pod ich banderą na wszystkich wodach Wspólnoty.

2. Państwa członkowskie mogą przeprowadzać inspekcje dotyczące działalności połowowej na statkach rybackich innego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na wszystkich wodach Wspólnoty:

a) po uzyskaniu upoważnienia od zainteresowanego nadbrzeżnego państwa członkowskiego lub

b) jeżeli przyjęto szczegółowy wspólnotowy program kontroli zgodnie z art. 87.

3. Państwo członkowskie może przeprowadzać inspekcje wspólnotowych statków rybackich pływających pod banderą innego państwa członkowskiego na wodach międzynarodowych.

4. Państwo członkowskie może przeprowadzać inspekcje wspólnotowych statków rybackich pływających pod jego banderą lub pod banderą innego państwa członkowskiego na wodach krajów trzecich zgodnie z umowami międzynarodowymi.

5. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ działający jako punkt kontaktowy do celów niniejszego artykułu. Punkt kontaktowy państw członkowskich działa 24 godziny na dobę.

Artykuł 72
Wnioski o upoważnienie

1. Decyzje w sprawie wniosków o upoważnienie państwa członkowskiego do przeprowadzania inspekcji na statkach wspólnotowych na wodach Wspólnoty niepodlegających jej zwierzchnictwu lub jurysdykcji, o których mowa w art. 71 ust. 2 lit. a), podejmowane są przez odnośne nadbrzeżne państwo członkowskie w ciągu 12 godzin od złożenia wniosku lub w odpowiednim terminie, jeżeli powodem złożenia wniosku jest pościg rozpoczęty na wodach państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję.

2. Państwo członkowskie składające wniosek jest natychmiast informowane o podjętej decyzji. Decyzje są również przekazywane Komisji lub wyznaczonemu przez nią organowi.

3. Wnioski o upoważnienie zostają odrzucone całkowicie lub częściowo jedynie w stopniu, w jakim jest to konieczne z istotnych przyczyn dotyczących bezpieczeństwa narodowego. Odmowy i ich przyczyny są niezwłocznie przesyłane do państwa członkowskiego składającego wniosek i do Komisji lub wyznaczonego przez nią organu.

Artykuł 73
Inspekcje poza terytorium państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję

Państwo członkowskie może przeprowadzać inspekcje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem na terytorium innego państwa członkowskiego:

a) po uzyskaniu upoważnienia od zainteresowanego państwa członkowskiego lub

b) jeżeli przyjęto szczegółowy wspólnotowy program kontroli zgodnie z art. 87.

Rozdział III
Naruszenia przepisów wykryte podczas inspekcji

Artykuł 74
Postępowanie w przypadku naruszenia przepisów

Jeżeli informacje zgromadzone podczas inspekcji wskazują, że nastąpiło naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, urzędnik:

a) odnotowuje domniemane naruszenie w sprawozdaniu z inspekcji;

b) podejmuje wszelkie niezbędne działania, aby zapewnić zabezpieczenie dowodów odnoszących się do takiego domniemanego naruszenia przepisów;

c) niezwłocznie przekazuje sprawozdanie z inspekcji właściwemu organowi, któremu podlega;

d) informuje osobę fizyczną podejrzaną o dokonanie naruszenia przepisów lub która została przyłapana na dokonywaniu naruszenia przepisów, że naruszenie przepisów powoduje przydzielenie punktów karnych zgodnie z art. 84. Informacja ta zostaje odnotowana w sprawozdaniu z inspekcji.

Artykuł 75
Naruszenia przepisów wykryte poza wodami państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję

Jeżeli w następstwie inspekcji przeprowadzonej zgodnie z art. 71 ust. 2 wykryto naruszenie przepisów, państwo członkowskie przeprowadzające inspekcję niezwłocznie przedstawia skrócone sprawozdanie z inspekcji nadbrzeżnemu państwu członkowskiemu. Pełne sprawozdanie z inspekcji zostaje przedstawione nadbrzeżnemu państwu członkowskiemu i państwu członkowskiemu bandery w ciągu siedmiu dni od daty przeprowadzenia inspekcji.

Artykuł 76
Wzmocnione działania następcze w związku z niektórymi poważnymi naruszeniami przepisów

1. Państwo członkowskie bandery lub nadbrzeżne państwo członkowskie, na którego wodach statek jest podejrzewany o:

   a) niezgodne z prawdą odnotowanie połowów wynoszące powyżej 500 kilogramów lub 10 %, obliczanych jako procent danych liczbowych zawartych w dzienniku połowowym, w zależności od tego, która wartość jest większa, lub o

   b) dokonanie jednego z poważnych naruszeń przepisów, o których mowa w art. 42 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008, w terminie jednego roku od dokonania pierwszego poważnego naruszenia przepisów,

żąda, by statek natychmiast udał się do portu w celu przeprowadzenia pełnego postępowania wyjaśniającego, oprócz podjęcia środków, o których mowa w rozdziale IX rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

2. Nadbrzeżne państwo członkowskie informuje, natychmiast i zgodnie z procedurami określonymi w jego ustawodawstwie krajowym, państwo członkowskie bandery o postępowaniu wyjaśniającym, o którym mowa w ust. 1.

3. Inspektorzy mogą pozostać na statku rybackim do czasu podjęcia pełnego postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ust. 1.

4. Kapitan statku rybackiego, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje wszelką działalność połowową i udaje się do portu, zgodnie z żądaniem.

Rozdział IV
Sprawy o naruszenie przepisów wykryte podczas inspekcji

Artykuł 77
Sprawy o naruszenie przepisów

W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia podczas inspekcji właściwe organy państwa członkowskiego przeprowadzającego inspekcję podejmują, zgodnie z tytułem VIII, odpowiednie działania przeciwko kapitanowi statku związanego z tym naruszeniem przepisów bądź przeciwko jakiejkolwiek innej osobie odpowiedzialnej za to naruszenie.

Artykuł 78
Przekazywanie spraw o naruszenie przepisów

Państwo członkowskie przeprowadzające inspekcję może również przekazać sprawę o naruszenie przepisów właściwym organom państwa członkowskiego bandery lub państwa członkowskiego rejestracji, lub państwa członkowskiego, którego obywatelem jest sprawca naruszenia przepisów, o ile odbywa się to za zgodą tego ostatniego państwa członkowskiego i pod warunkiem że przekazanie ma większe szanse na osiągnięcie skutku, o którym mowa w art. 81 ust. 2.

Artykuł 79
Naruszenie przepisów wykryte przez inspektorów wspólnotowych

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu wniesienia do sądu sprawy o wszelkie naruszenia przepisów wykryte przez inspektorów wspólnotowych na ich terytorium, na wodach podlegających ich zwierzchnictwu bądź jurysdykcji, lub na statku pływającym pod ich banderą.

Artykuł 80

Środki naprawcze w przypadku niewniesienia do sądu przez państwo członkowskie wyładunku lub przeładunku sprawy o naruszenie przepisów

1. Jeżeli państwo członkowskie wyładunku lub przeładunku nie jest państwem członkowskim bandery, a jego właściwe organy nie podejmą właściwych działań przeciw osobom fizycznym lub prawnym odpowiedzialnym za naruszenia przepisów bądź nie przekażą sprawy zgodnie z art. 78, ilości nielegalnie wyładowane lub przeładowane mogą zostać wliczone do kwoty państwa członkowskiego wyładunku lub przeładunku.

2. Ilość ryb, która ma zostać wliczona do kwoty połowowej państwa członkowskiego wyładunku lub przeładunku, ustalana jest zgodnie z procedurą określoną w art. 111, po konsultacjach Komisji z dwoma zainteresowanymi państwami członkowskimi.

3. Jeżeli państwo członkowskie wyładunku lub przeładunku nie dysponuje już odpowiednią kwotą, stosuje się przepisy art. 28. W tym celu ilości nielegalnie wyładowanych lub przeładowanych ryb uznaje się za odpowiednik wysokości szkody poniesionej przez państwo członkowskie bandery, jak określono w wymienionym artykule.

TYTUŁ VIII
EGZEKWOWANIE PRZEPISÓW

Artykuł 81

Środki zapewniające przestrzeganie przepisów

1. Państwa członkowskie zapewniają systematyczne podejmowanie odpowiednich środków, łącznie z wszczynaniem postępowania administracyjnego lub karnego, zgodnie z ich prawem krajowym, przeciwko osobom fizycznym lub prawnym podejrzanym o naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Postępowanie wszczęte zgodnie z ust. 1 jest w stanie, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa krajowego, skutecznie pozbawić osoby odpowiedzialne wszelkich korzyści ekonomicznych płynących z naruszenia przepisów i spowodować skutki proporcjonalne do wagi takiego naruszenia przepisów, skutecznie odstraszając od dokonywania tego rodzaju naruszeń przepisów.

3. Państwa członkowskie mogą stosować system, zgodnie z którym grzywna jest proporcjonalna do obrotów osoby prawnej lub do uzyskanej lub oczekiwanej korzyści finansowej płynącej z popełnienia poważnego naruszenia przepisów.

4. W przypadku naruszenia przepisów organy państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję powiadamiają, niezwłocznie i zgodnie z procedurami obowiązującymi w ich prawie krajowym, państwa członkowskie bandery, państwo członkowskie, którego obywatelem jest sprawca naruszenie przepisów, lub każde inne państwo członkowskie zainteresowane działaniami następczymi o postępowaniu karnym lub administracyjnym lub innych podjętych działaniach oraz o ostatecznym orzeczeniu w sprawie takiego naruszenia przepisów, w tym o liczbie przyznanych punktów.

Artykuł 82
Sankcje w przypadku poważnych naruszeń przepisów

1. Państwa członkowskie gwarantują, że osoba fizyczna, która dokonała poważnego naruszenia przepisów, lub osoba prawna uznana za odpowiedzialną za dokonanie poważnego naruszenia przepisów podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom administracyjnym, zgodnie ze zbiorem sankcji i środków, o którym mowa w rozdziale IX rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

2. Ponadto w przypadku wszystkich poważnych naruszeń przepisów, których waga nie może być związana z wartością produktów rybołówstwa uzyskaną w wyniku popełnienia poważnego naruszenia przepisów, państwa członkowskie gwarantują, że osoba fizyczna, która dokonała poważnego naruszenia przepisów, lub osoba prawna uznana za odpowiedzialną za dokonanie poważnego naruszenia przepisów podlega grzywnie administracyjnej w wysokości nie niższej niż 5000 EUR i nie wyższej niż 300 000 EUR za każde poważne naruszenie przepisów. Państwo członkowskie bandery jest natychmiast powiadamiane o nałożonej sankcji.

3. W przypadku powtarzającego się poważnego naruszenia przepisów w okresie 5 lat państwo członkowskie nakłada grzywnę administracyjną w wysokości nie niższej niż 10 000 EUR i nie wyższej niż 600 000 EUR.

4. Przy ustalaniu wysokości grzywny państwa członkowskie biorą również pod uwagę wartość szkody wyrządzonej zasobom rybnym i danemu środowisku morskiemu.

5. Państwa członkowskie, w których nie wprowadzono euro, stosują kurs wymiany euro na swoją walutę krajową obowiązujący przedostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym nałożono grzywnę administracyjną, opublikowany w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

6. Państwa członkowskie mogą również, lub alternatywnie, stosować skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje karne.

7. Sankcje określone w niniejszym rozdziale mogą być stosowane w połączeniu z innymi sankcjami lub środkami, zwłaszcza z tymi, które opisano w art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

Artykuł 83
Natychmiastowe środki wykonawcze

Państwa członkowskie podejmują natychmiastowe środki w celu powstrzymania od dalszego nielegalnego postępowania statków, osób fizycznych lub prawnych przyłapanych na gorącym uczynku dokonywania poważnego naruszenia w rozumieniu art. 42 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008.

Artykuł 84
System punktów karnych

1. Państwa członkowskie stosują system punktów karnych, na którego podstawie właściciel upoważnienia do połowów otrzymuje odpowiednią liczbę punktów karnych w wyniku naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

2. Jeżeli osoba fizyczna dokonała naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa lub osoba prawna jest uznana za odpowiedzialną za dokonanie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, odpowiednia liczba punktów karnych zostaje przyznana właścicielowi upoważnienia do połowów w wyniku dokonania naruszenia przepisów. Właściciel upoważnienia do połowów może wszcząć postępowanie odwoławcze zgodnie z prawem krajowym.

3. Jeżeli całkowita liczba punktów karnych jest równa określonej liczbie punktów lub wyższa od tej liczby, upoważnienie do połowów zostaje automatycznie zawieszone na okres co najmniej sześciu miesięcy. Okres ten ustala się na jeden rok, jeżeli upoważnienie do połowów zostaje zawieszone po raz drugi w wyniku przyznania jego właścicielowi określonej liczby punktów. Jeżeli określona liczba punktów zostaje przyznana właścicielowi upoważnienia po raz trzeci, upoważnienie do połowów zostaje cofnięte na stałe.

4. W przypadku poważnego naruszenia przepisów przyznane punkty karne są co najmniej równe połowie liczby punktów, o których mowa w ust. 3.

5. Jeżeli właściciel zawieszonego upoważnienia do połowów nie dokona innego naruszenia przepisów w okresie trzech lat od daty dokonania ostatniego naruszenia przepisów, anuluje się wszystkie punkty przypisane upoważnieniu do połowów.

6. Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

7. Państwa członkowskie ustanawiają również system punktów karnych, na którego podstawie kapitan i oficerowie statku otrzymują odpowiednią liczbę punktów karnych w wyniku naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa.

Artykuł 85
Krajowe rejestry naruszeń przepisów

1. Państwa członkowskie rejestrują w krajowej bazie danych wszystkie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa dokonane przez statki pływające pod ich banderą lub przez swoich obywateli, łącznie z nałożonymi na nich sankcjami i przyznaną im liczbą punktów. Naruszenia dokonane przez statki pływające pod ich banderą lub przez ich obywateli, będące przedmiotem sprawy o naruszenie przepisów w innych państwach członkowskich, są również rejestrowane przez państwa członkowskie w ich krajowych bazach danych dotyczących naruszeń przepisów, po powiadomieniu o ostatecznym orzeczeniu wydanym przez państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję, zgodnie z art. 82.

2. Przy wnoszeniu sprawy o naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa państwa członkowskie zwracają się systematycznie do innych państw członkowskich o dostarczenie informacji znajdujących się w ich krajowych bazach danych na temat statków rybackich i osób podejrzewanych o dokonanie danego naruszenia przepisów lub przyłapanych na popełnianiu danego naruszenia przepisów.

3. Gdy państwo członkowskie zwraca się do innego państwa członkowskiego o udzielenie informacji związanych ze sprawą o naruszenie przepisów, to drugie

państwo członkowskie udziela odpowiednich informacji na temat odnośnych statków rybackich i osób.

TYTUŁ IX
PROGRAMY KONTROLI

Artykuł 86
Wspólne programy kontroli

Państwa członkowskie mogą realizować, między sobą i ze swojej własnej inicjatywy, programy monitorowania, inspekcji i nadzoru działalności połowowej.

Artykuł 87
Szczegółowe wspólnotowe programy kontroli

1. Zgodnie z procedurą określoną w art. 111 oraz w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi Komisja może określić łowiska, które będą przedmiotem szczegółowych wspólnotowych programów kontroli.

2. Szczegółowe wspólnotowe programy kontroli, o których mowa w ust. 1, określają cele, priorytety i procedury oraz wartości odniesienia dla działań inspekcyjnych. Takie wartości odniesienia są poddawane okresowemu przeglądowi po przeprowadzeniu analizy uzyskanych wyników.

3. Po wejściu w życie planu wieloletniego oraz zanim zacznie obowiązywać szczegółowy wspólnotowy program kontroli każde państwo członkowskie ustanawia na podstawie zarządzania ryzykiem docelowe wartości odniesienia dla działań inspekcyjnych.

4. Zainteresowane państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki mające na celu zapewnienie wdrożenia szczegółowych wspólnotowych programów kontroli, w szczególności w odniesieniu do wymaganych zasobów ludzkich i materialnych oraz do okresów i stref, w których mają one zostać wykorzystane.

TYTUŁ X
Ocena, zarządzanie i kontrola prowadzone przez Komisję

Artykuł 88
Obowiązki Komisji

1. Komisja kontroluje i ocenia stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie, badając informacje i dokumenty oraz przeprowadzając wizytacje i kontrole na miejscu, a także ułatwia koordynację i współpracę między nimi. W tym celu Komisja może, z własnej inicjatywy i za pomocą własnych środków, wszczynać i przeprowadzać dochodzenia, audyty i inspekcje. Komisja może sprawdzać w szczególności:

a) wdrażanie i stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie i ich właściwe organy;

b) wdrażanie i stosowanie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa na wodach kraju trzeciego zgodnie z umową międzynarodową zawartą z tym krajem;

c) zgodność krajowych praktyk administracyjnych oraz działań w zakresie inspekcji i nadzoru z przepisami wspólnej polityki rybołówstwa;

d) istnienie wymaganych dokumentów oraz ich zgodność z obowiązującymi przepisami;

e) okoliczności, w jakich państwa członkowskie prowadzą działania kontrolne.

f) wykrywanie naruszeń przepisów i wnoszenie do sądu spraw o naruszenie przepisów;

g) współpracę pomiędzy państwami członkowskimi.

2. Komisja wydaje swoim inspektorom pisemne instrukcje określające ich uprawnienia i cele ich zadań.

Artykuł 89
Zaplanowane weryfikacje

1. W każdym przypadku gdy Komisja uzna to za stosowne, jej urzędnicy mogą być obecni podczas działań kontrolnych prowadzonych przez krajowe organy kontrolne. W ramach tych zadań Komisja nawiązuje właściwe kontakty z państwami członkowskimi mając na celu, jeśli to tylko możliwe, ustanowienie zadawalającego dla obu stron programu kontroli.

2. Jeżeli czynności kontrolne i inspekcyjne zaplanowane w ramach pierwotnego programu kontroli i inspekcji nie mogą zostać przeprowadzone z przyczyn faktycznych, urzędnicy Komisji – we współpracy i w porozumieniu z właściwymi organami zainteresowanego państwa członkowskiego – zmieniają pierwotny program kontroli i inspekcji.

3. W sytuacjach, w których urzędnicy Komisji napotykają na trudności w trakcie wykonywania swoich obowiązków, zainteresowane państwa członkowskie zapewniają Komisji środki w celu wypełnienia jej zadań i umożliwiają urzędnikom dokonanie oceny przedmiotowych czynności kontrolnych i inspekcyjnych. Państwa członkowskie podejmują w szczególności wszelkie konieczne działania w celu zagwarantowania, że zadania kontrolne i inspekcyjne nie są nagłaśniane, gdyż mogłoby to mieć szkodliwy wpływ na ich sprawny przebieg.

4. W odniesieniu do kontroli i inspekcji morskich lub powietrznych dowódca statku lub statku powietrznego jest jedyną osobą odpowiedzialną za przeprowadzenie czynności. Przy wykonywaniu swoich zadań należycie uwzględnia on program kontroli i inspekcji, o którym mowa w ust. 1.

5. Komisja może spowodować, by jej urzędnikom odbywającym wizytację w państwie członkowskim towarzyszył jeden urzędnik lub kilku urzędników innego państwa członkowskiego w charakterze obserwatorów. Na wniosek Komisji państwo członkowskie wysyłające obserwatorów może mianować ze skutkiem natychmiastowym wybranych urzędników krajowych na obserwatorów. Państwa członkowskie mogą także sporządzić wykaz urzędników krajowych, których Komisja może zapraszać do udziału w takich kontrolach i inspekcjach. Komisja może zapraszać do udziału urzędników krajowych figurujących w tym wykazie lub zgłoszonych Komisji wedle własnego uznania. W miarę potrzeby Komisja udostępnia wykaz do dyspozycji wszystkich państw członkowskich.

Artykuł 90
Weryfikacje niezależne

1. Inspektorzy Komisji mogą, w ramach weryfikacji dokonywanych bez uprzedzenia, prowadzić obserwacje dotyczące wdrażania niniejszego rozporządzenia.

2. W trakcie swoich wizyt obserwacyjnych inspektorzy Komisji, nie naruszając prawa wspólnotowego oraz zgodnie z regulaminami przewidzianymi w ustawodawstwie zainteresowanego państwa członkowskiego, mają dostęp do odpowiednich plików i dokumentów, obiektów oraz miejsc o charakterze publicznym, statków i obiektów o charakterze prywatnym, a także terenów i środków transportu, gdzie mają miejsce czynności objęte niniejszym rozporządzeniem, w celu zgromadzenia danych (o charakterze nieimiennym) niezbędnych do wykonania swoich zadań.

Artykuł 91
Inspekcje niezależne

1. Jeżeli istnieją powody, by przypuszczać, iż wystąpiły nieprawidłowości w stosowaniu przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zwłaszcza przy wdrażaniu planów wieloletnich, Komisja może przeprowadzić inspekcje niezależne. Zainteresowane państwo członkowskie poddaje się niezależnym inspekcjom i gwarantuje, by zainteresowane organy i osoby również poddały się takim inspekcjom. Organy krajowe państw członkowskich ułatwiają pracę urzędnikom Komisji.

2. Urzędnicy Komisji mogą przeprowadzać inspekcje na statkach rybackich, pojazdach transportowych oraz w obiektach przedsiębiorstw i innych organów, których działalność związana jest ze wspólną polityką rybołówstwa. Mają oni dostęp do wszystkich informacji i dokumentów potrzebnych do wykonywania swoich obowiązków. Mogą oni w szczególności zwrócić się o przedstawienie dziennika połowowego, deklaracji wyładunkowych, świadectwa połowowego, deklaracji przeładunkowej, dokumentów sprzedaży, dokumentów handlowych i innych istotnych dokumentów przez rybaków, przedsiębiorstwa rybackie i przedsiębiorstwa zajmujące się przewozem lub przetwarzaniem produktów rybołówstwa lub handlem nimi.

3. Urzędnicy Komisji posiadają takie same uprawnienia jak inspektorzy krajowi. Przedstawiają oni pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość i

uprawnienia. Podczas wykonywania swoich obowiązków na terytorium lub na wodach podlegających jurysdykcji danego państwa członkowskiego podlegają oni przepisom proceduralnym tego państwa członkowskiego.

4. Urzędnicy zainteresowanego państwa członkowskiego mogą być obecni podczas inspekcji i, na wniosek urzędników Komisji, pomagają im przy wykonywaniu ich obowiązków.

5. Wszystkie podmioty gospodarcze mogą podlegać inspekcjom niezależnym, jeżeli zostają one uznane za konieczne. W przypadku gdy przedsiębiorstwo sprzeciwia się inspekcji, zainteresowane państwo członkowskie dostarcza niezbędnej pomocy urzędnikom Komisji, łącznie ze wsparciem organów policyjnych, w celu umożliwienia przeprowadzenia inspekcji.

Artykuł 92
Audyt

Komisja może przeprowadzać audyty systemów kontroli państw członkowskich. Audyty te mogą w szczególności zawierać ocenę:

a) systemu zarządzania kwotami i nakładem połowowym;

b) systemów zatwierdzania danych, w tym systemów kontroli krzyżowych systemów monitorowania statków, danych dotyczących połowów, nakładu połowowego i wprowadzania do obrotu oraz danych związanych z rejestrem floty rybackiej Wspólnoty a także weryfikacji licencji połowowych i upoważnień do połowów;

c) organizacji administracyjnej, w tym dostatecznej ilości personelu będącego do dyspozycji i dostępnych środków, przeszkolenia personelu, określenia funkcji wszystkich organów odpowiedzialnych za kontrolę oraz mechanizmów wprowadzonych w celu koordynacji prac i wspólnej oceny wyników uzyskiwanych przez te organy;

d) systemów operacyjnych, w tym procedur kontroli wyznaczonych portów;

e) krajowych programów kontroli, w tym ustanowienia poziomów inspekcji i ich wdrożenia;

f) krajowych systemów sankcji, w tym adekwatności nałożonych sankcji, czasu trwania procedur, utraconych korzyści ekonomicznych przez sprawców naruszenia przepisów oraz odstraszającego charakteru wspomnianych systemów sankcji;

g) wyznaczonych portów.

Artykuł 93
Sprawozdania z inspekcji i audytu

1. Komisja informuje zainteresowane państwa członkowskie o ustaleniach niezależnych weryfikacji i niezależnych inspekcji w terminie jednego dnia po ich przeprowadzeniu.

2. Po każdej inspekcji inspektorzy Komisji sporządzają sprawozdanie z inspekcji. Sprawozdanie jest udostępniane zainteresowanemu państwu członkowskiemu w terminie jednego miesiąca po dokonaniu inspekcji. Państwa członkowskie mają możliwość przedstawienia swoich uwag na temat ustaleń zawartych w sprawozdaniu.

3. Po każdym audycie inspektorzy Komisji sporządzają sprawozdanie z audytu. Sprawozdanie jest udostępniane zainteresowanemu państwu członkowskiemu w terminie jednego miesiąca po przeprowadzeniu audytu. Państwa członkowskie mają możliwość przedstawienia swoich uwag na temat ustaleń zawartych w sprawozdaniu.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 2 i 3.

5. Komisja może publikować sprawozdania z inspekcji i audytu, a także uwagi zainteresowanych państw członkowskich w bezpiecznej części swojej oficjalnej strony internetowej.

Artykuł 94
Postępowanie po sporządzeniu sprawozdań z inspekcji i audytu

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie wymagane przez nią informacje dotyczące wdrażania niniejszego rozporządzenia. Składając wniosek o przekazanie informacji Komisja określa rozsądny termin, w którym należy przekazać te informacje.

2. Jeżeli Komisja stwierdzi, że wystąpiły nieprawidłowości w trakcie wdrażania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa lub że istniejące przepisy i metody w zakresie kontroli w niektórych państwach członkowskich nie są skuteczne, powiadamia o tym zainteresowane państwa członkowskie, które przeprowadzają następnie administracyjne postępowanie wyjaśniające, w którym mogą uczestniczyć urzędnicy Komisji.

3. Zainteresowane państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wynikach postępowania wyjaśniającego i przesyłają jej sprawozdanie sporządzone nie później niż trzy miesiące po otrzymaniu wniosku Komisji. Komisja może, na podstawie należycie umotywowanego wniosku państwa członkowskiego, przedłużyć ten termin w granicach rozsądku.

4. Jeżeli administracyjne postępowanie wyjaśniające, o którym mowa w ust. 2, nie doprowadzi do usunięcia nieprawidłowości lub jeżeli Komisja stwierdzi braki w systemie kontroli państwa członkowskiego podczas inspekcji, o których mowa w art. 89, 90 i 91, bądź w ramach audytu, o którym mowa w art. 92, Komisja ustala plan działania z tym państwem członkowskim. Zainteresowane państwo członkowskie podejmuje wszelkie konieczne środki w celu wdrożenia tego planu działania.

TYTUŁ XI
ŚRODKI ZAPEWNIAJĄCE PRZESTRZEGANIE CELÓW WSPÓLNEJ POLITYKI RYBOŁÓWSTWA PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Rozdział I
Środki finansowe

Artykuł 95
Zawieszenie i anulowanie wspólnotowej pomocy finansowej

1. Komisja może podjąć decyzję o zawieszeniu na maksymalny okres osiemnastu miesięcy całości lub części płatności wspólnotowej pomocy finansowej na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 i art. 8 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 861/2006, jeżeli istnieją dowody na to, że:

   a) przepisy niniejszego rozporządzenia nie były przestrzegane z powodu działania lub zaniedbania bezpośrednio przypisywanego zainteresowanemu państwu członkowskiemu i jeżeli

   b) może to prowadzić do poważnego zagrożenia ochrony żywych zasobów wodnych lub skutecznego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli i egzekwowania;

   oraz jeżeli Komisja, na podstawie dostępnych informacji i, w stosownym przypadku, po przeanalizowaniu wyjaśnień zainteresowanego państwa członkowskiego, wnioskuje, że nie podjęło ono właściwych środków w celu naprawy tej sytuacji i nie jest w stanie tego zrobić w najbliższej przyszłości.

2. Jeżeli w trakcie okresu zawieszenia zainteresowane państwo członkowskie nie wykaże, że podjęto działania naprawcze mające w przyszłości zapewnić przestrzeganie i egzekwowanie mających zastosowanie przepisów bądź że nie istnieje poważne ryzyko zakłócenia w przyszłości właściwego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli, Komisja może anulować całość lub część kwoty wspólnotowej pomocy finansowej, której płatność została zawieszona zgodnie z ust. 1. Takie anulowanie może nastąpić jedynie po dwunastomiesięcznym zawieszeniu przedmiotowej płatności.

3. Przed podjęciem środków, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja informuje na piśmie zainteresowane państwo członkowskie o brakach, jakie stwierdziła w jego systemie kontroli, oraz o swoim zamiarze dotyczącym podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2, i wzywa je do podjęcia działań naprawczych w okresie ustalonym przez nią w zależności od wagi naruszenia przepisów; okres ten nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

4. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli odpowiedzi na pismo określone w ust. 3 w terminie ustalonym zgodnie z wymienionym ustępem, Komisja może podjąć decyzję, o której mowa w ust. 1 i 2, na podstawie informacji dostępnych w danym momencie.

5. Część płatności, która może zostać zawieszona lub anulowana, jest proporcjonalna do charakteru i znaczenia naruszenia przez państwo członkowskie przepisów mających zastosowanie do ochrony, kontroli, inspekcji lub egzekwowania oraz wagi zagrożenia ochrony żywych zasobów wodnych lub skutecznego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli i egzekwowania. Jest ona ustalana przy uwzględnieniu względnego udziału działalności połowowej lub działalności związanej z rybołówstwem, której dotyczy naruszenie przepisów, w ramach środków finansowanych z pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1, i jest tym względnym udziałem ograniczona.

6. Decyzje w zastosowaniu niniejszego artykułu podejmowane są przy należytym uwzględnieniu wszelkich odpowiednich okoliczności oraz w taki sposób, aby istniał rzeczywisty ekonomiczny związek pomiędzy przedmiotem naruszenia przepisów a środkiem, do którego odnosi się wspólnotowa pomoc finansowa, której płatność została zawieszona lub anulowana.

7. Zawieszenie zostaje przerwane, jeżeli warunki ustanowione w ust. 1 nie są już spełniane.

8. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Rozdział II
Zamykanie łowisk

Artykuł 96
Zamykanie łowisk z powodu nieprzestrzegania celów wspólnej polityki rybołówstwa

1. Jeżeli państwo członkowskie nie przestrzega swoich obowiązków dotyczących wdrażania planu wieloletniego i jeżeli Komisja ma powody, by sądzić, że nieprzestrzeganie tych obowiązków jest szczególnie szkodliwe dla danego stada, Komisja może tymczasowo zamknąć łowiska, których dotyczą te uchybienia.

2. Komisja przekazuje swoje ustalenia na piśmie zainteresowanemu państwu członkowskiemu i ustala termin nieprzekraczający 10 dni roboczych, w którym państwo członkowskie musi wykazać, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie wyłącznie, jeżeli państwo członkowskie nie odpowie na wniosek Komisji w terminie ustalonym w ust. 2 lub jeżeli odpowiedź zostaje uznana za niezadowalającą bądź jasno wskazuje, że konieczne działania nie zostały wdrożone.

5. Komisja znosi zamknięcie po przedstawieniu przez państwo członkowskie pisemnego i zadowalającego Komisję dowodu zaświadczającego, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

Rozdział III
Odliczanie i przenoszenie kwot

Artykuł 97
Odliczanie kwot

1. Jeżeli Komisja ustaliła, że państwo członkowskie przekroczyło przyznaną mu kwotę, przydział lub udział w stadzie lub grupie stad, Komisja dokonuje odliczeń od kwoty, przydziału lub udziału państwa członkowskiego, które dokonało przełowienia, w następnym roku lub w następnych latach, przy zastosowaniu mnożnika zgodnie z następującą tabelą:

Stopień przełowienia w stosunku do dozwolonych wielkości wyładunków	Mnożnik
Maksymalnie 5 %	Przełowienie * 1,0
Od 5 do 10 %	Przełowienie * 1,1
Od 10 do 20 %	Przełowienie * 1,2
Od 20 do 40 %	Przełowienie * 1,4
Od 40 do 50 %	Przełowienie * 1,8
Każde przełowienie powyżej 50 %	Przełowienie * 2,0

2. Jeżeli państwo członkowskie wielokrotnie przekraczało w trakcie poprzednich dwóch lat przyznaną mu kwotę, przydział lub udział w stadzie lub grupie stad, jeżeli to przełowienie jest szczególnie szkodliwe dla danego stada lub jeżeli stado objęte jest planem wieloletnim, mnożnik określony w ust. 1 zostaje podwojony.

3. Jeżeli państwo członkowskie dokonuje połowów ryb ze stada objętego kwotą, w odniesieniu do którego nie przyznano mu kwoty, przydziału lub udziału w stadzie lub grupie stad, Komisja może w następnym roku lub w następnych latach dokonać odliczeń od kwot dotyczących innych stad lub grup stad przyznanych temu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 1.

Artykuł 98
Odliczanie kwot z powodu nieprzestrzegania celów wspólnej polityki rybołówstwa

1. Jeżeli okazuje się, że przepisy dotyczące ochrony, kontroli, inspekcji lub egzekwowania wspólnej polityki rybołówstwa nie są przestrzegane przez państwo członkowskie i że może z tego wynikać poważne zagrożenie dla ochrony żywych zasobów wodnych lub dla skutecznego funkcjonowania wspólnotowego systemu kontroli i egzekwowania, Komisja może dokonać odliczeń od rocznych kwot, przydziałów lub udziałów w stadzie lub grupie stad przyznanych temu państwu członkowskiemu.

2. Komisja przekazuje swoje ustalenia na piśmie zainteresowanemu państwu członkowskiemu i ustala termin nieprzekraczający dziesięciu dni roboczych, w którym państwo członkowskie musi wykazać, że łowisko może być bezpiecznie eksploatowane.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie wyłącznie, jeżeli państwo członkowskie nie odpowie na wniosek Komisji w terminie ustalonym w ust. 2 lub jeżeli odpowiedź zostaje uznana za niezadowalającą bądź jasno wskazuje, że konieczne działania nie zostały wdrożone.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, w szczególności ustalania danych ilości, przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Artykuł 99
Odmowa transferu kwot

Komisja może odmówić transferu kwot dotyczących stad należących do danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzającego dodatkowe, ustalane z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami, jeżeli:

a) kwota, którą należy przenieść, była przedmiotem przełowienia przez zainteresowane państwo członkowskie w trakcie jednego z dwóch bezpośrednio poprzedzających lat lub

b) kwota dotyczy stada objętego planem wieloletnim lub poławianego ze stadem objętym planem wieloletnim i nastąpiło przełowienie tej kwoty bądź kwot dotyczących stada objętego planem wieloletnim, wraz z którym stado jest poławiane przez flotę zainteresowanego państwa członkowskiego, w trakcie jednego z pięciu bezpośrednio poprzedzających lat lub

c) zainteresowane państwo członkowskie nie podejmuje odpowiednich środków w celu zapewnienia właściwego zarządzania uprawnieniami do połowów danych stad, w szczególności nie korzystając ze skomputeryzowanego systemu zatwierdzania, o którym mowa w art. 102, lub korzystając w niewystarczającym stopniu z systemów dostarczających dane do tego systemu zatwierdzania.

Artykuł 100
Odmowa wymiany kwot

Komisja może wykluczyć możliwość wymiany kwot zgodnie z art. 20 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002:

a) w odniesieniu do kwot, w stosunku do których stwierdzono przełowienie o ponad 10 % kwoty przyznanej jednemu z zainteresowanych państw członkowskich w trakcie jednego z dwóch bezpośrednio poprzedzających lat lub

b) jeżeli zainteresowane państwo członkowskie nie podejmuje odpowiednich środków w celu zapewnienia właściwego zarządzania uprawnieniami do połowów danych stad, w szczególności nie korzystając ze skomputeryzowanego systemu zatwierdzania, o którym mowa w art. 102, lub korzystając w niewystarczającym stopniu z systemów dostarczających dane do tego systemu zatwierdzania.

Rozdział IV Środki nadzwyczajne

Artykuł 101
Środki nadzwyczajne

1. Jeżeli istnieją dowody, w tym dowody oparte na wynikach kontroli wyrywkowych przeprowadzonych przez Komisję, świadczące o tym, że działalność połowowa i/lub środki przyjęte przez państwo członkowskie lub państwa członkowskie szkodzą wspólnej polityce rybołówstwa lub zagrażają ekosystemowi morskiemu oraz że sytuacja wymaga natychmiastowego podjęcia działań, Komisja może, na należycie umotywowany wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, ustanowić środki nadzwyczajne na maksymalny okres jednego roku. Komisja może podjąć nową decyzję o przedłużeniu stosowania środków nadzwyczajnych na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy.

2. Środki nadzwyczajne, o których mowa w ust. 1, są proporcjonalne do zagrożenia i mogą obejmować między innymi:

   a) zawieszenie działalności połowowej statków pływających pod banderą zainteresowanych państw członkowskich;

   b) zamykanie łowisk;

   c) zakazanie wspólnotowym podmiotom gospodarczym przyjmowania wyładunków, umieszczania w sadzach w celu tuczenia i w celach chowu bądź przeładunków ryb i produktów rybołówstwa złowionych przez statki pływające pod banderą zainteresowanych państw członkowskich;

   d) zakaz wprowadzania do obrotu lub wykorzystania do innych celów handlowych ryb i produktów rybołówstwa złowionych przez statki pływające pod banderą zainteresowanych państw członkowskich;

   e) zakaz dostarczania żywych ryb przeznaczonych do chowu w wodach podlegających jurysdykcji zainteresowanych państw członkowskich;

   f) zakaz przyjmowania żywych ryb złowionych przez statki pływające pod banderą zainteresowanego państwa członkowskiego do celów chowu w wodach podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich;

   g) zakaz dokonywania połowów przez statki rybackie pływające pod banderą zainteresowanego państwa członkowskiego w wodach podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich;

h) odpowiednią zmianę danych dotyczących połowów przekazywanych przez państwa członkowskie.

3. Państwo członkowskie przekazuje wniosek, o którym mowa w ust. 1, jednocześnie Komisji i zainteresowanym państwom członkowskim. Inne państwa członkowskie mogą przedłożyć Komisji swoje uwagi na piśmie w terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku. Komisja podejmuje decyzję w terminie piętnastu dni roboczych od otrzymania wniosku.

4. Środki nadzwyczajne mają skutek natychmiastowy. Powiadamia się o nich zainteresowane państwa członkowskie i publikuje się je w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Zainteresowane państwa członkowskie mogą odwołać się od decyzji Komisji do Rady w terminie 10 dni roboczych od otrzymania powiadomienia.

6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie miesiąca od daty otrzymania odwołania.

TYTUŁ XII
DANE I INFORMACJE

Rozdział I
Analiza i audyt danych

Artykuł 102
Ogólne zasady analizy danych

1. Państwa członkowskie sprawdzają prawidłowość wszystkich danych zapisanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i przestrzegają ustalonych terminów przekazywania danych w celu zapewnienia przestrzegania obowiązków ustanowionych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. W tym celu państwa członkowskie ustanawiają skomputeryzowany system zatwierdzania obejmujący w szczególności:

   a) procedury kontroli jakości wszystkich danych zapisanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

   b) kontrole krzyżowe i weryfikację wszystkich danych zapisanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

   c) procedury kontroli przestrzegania ustalonych terminów przekazywania wszystkich danych zapisanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. System zatwierdzania umożliwia natychmiastowe wykrywanie niespójności odpowiednich danych oraz zastosowanie działań następczych.

3. Państwa członkowskie tworzą skomputeryzowaną bazę danych do systemu zatwierdzania, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę zasadę jakości danych mającą zastosowanie do skomputeryzowanych baz danych.

4. Państwa członkowskie zapewniają, że baza danych dostarcza informacje dotyczące działań podjętych w następstwie wykrycia niespójności, umożliwia identyfikację statków rybackich lub podmiotów gospodarczych, które wielokrotnie przekazywały niespójne dane, i umożliwia skorygowanie nieprawidłowych danych. W takim przypadku państwa członkowskie jasno wskazują dane, które zostały skorygowane, i przyczynę korekty.

5. Jeżeli dane, o których mowa w ust. 1, nie zostają przekazane drogą elektroniczną, państwa członkowskie zapewniają ich natychmiastowe ręczne wprowadzenie do bazy danych.

6. Państwa członkowskie stale, systematycznie i dokładnie zatwierdzają wszystkie dane, o których mowa w ust. 1, za pomocą algorytmów informatycznych i innych mechanizmów automatycznych, zwłaszcza poprzez krzyżowe kontrole danych.

7. W razie wykrycia niespójności powiązanych danych państwo członkowskie podejmuje konieczne postępowanie wyjaśniające i, jeżeli istnieją powody do podejrzewania, że dokonano naruszenia przepisów, podejmuje niezbędne działania.

Artykuł 103
Przekazywanie danych

1. W celu sprawdzenia kompletności i jakości danych, o których mowa w art. 102, państwa członkowskie zapewniają Komisji bezpośredni dostęp w czasie rzeczywistym, w każdym momencie i bez uprzedzenia, do skomputeryzowanej bazy danych określonej w art. 102. Komisja ma możliwość przegrywania tych danych z serwera za każdy okres i dla każdej liczby statków.

2. Ustanawia się związek pomiędzy niespójnościami wykrytymi przez system zatwierdzania i działaniami podjętymi w następstwie wykrycia takich niespójności z jednej strony a odnośnymi danymi z drugiej strony, tak aby w chwili zasięgania informacji z bezpiecznej części oficjalnej strony internetowej, o której mowa w art. 106, można było prześledzić te wykryte niespójności oraz działania podjęte w następstwie ich wykrycia. Daty otrzymania, wprowadzenia i zatwierdzenia danych oraz dane dotyczące działań następczych są wyraźnie widoczne.

3. Dane systemu zatwierdzania dostępnego na oficjalnej stronie internetowej określonej w art. 106 są aktualizowane w czasie rzeczywistym.

4. Jeżeli w następstwie swoich własnych postępowań wyjaśniających Komisja wykryła niespójności w danych wprowadzonych do systemu zatwierdzania państwa członkowskiego, może zażądać od państwa członkowskiego skorygowania tych danych i informuje o tym inne państwa członkowskie.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące wykonania niniejszego rozdziału, w szczególności ustanowienia znormalizowanego formatu przegrywania z serwera danych, o których mowa w art. 102, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 111.

Rozdział II
Poufność danych

Artykuł 104
Ochrona danych osobowych

1. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają poszanowanie wszystkich stosownych przepisów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 i dyrektywie 95/46/WE.

2. Nazwiska osób fizycznych nie są ujawniane Komisji lub innemu państwu członkowskiemu z wyjątkiem sytuacji, kiedy takie ujawnienie nazwisk jest wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub jeżeli jest to konieczne, aby zapobiec naruszeniom przepisów lub wnosić do sądu sprawy o naruszenie przepisów bądź w celu weryfikacji domniemanych naruszeń przepisów. Dane określone w ust. 1 nie są przekazywane, chyba że są powiązane z innymi danymi w formie, która uniemożliwia bezpośrednią lub pośrednią identyfikację osób fizycznych.

Artykuł 105
Poufność oraz tajemnica zawodowa i handlowa

1. Państwa członkowskie i Komisja podejmują wszelkie konieczne kroki w celu zapewnienia poufnego traktowania danych zgromadzonych i otrzymanych w ramach niniejszego rozporządzenia oraz przestrzegania wszystkich przepisów dotyczących tajemnicy danych o charakterze zawodowym i handlowym.

2. Dane wymieniane pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją nie są przekazywane osobom innym niż osoby pracujące w instytucjach państw członkowskich lub Wspólnoty i które z uwagi na pełnione funkcje muszą mieć dostęp do takich danych, chyba że państwa członkowskie przekazujące dane udzielą na to wyraźnej zgody.

3. Dane określone w ust. 1 nie są wykorzystywane w żadnym innym celu niż cel przewidziany w niniejszym rozporządzeniu, chyba że organy przekazujące dane udzielą na to wyraźnej zgody i pod warunkiem że przepisy obowiązujące w państwie członkowskim organu otrzymującego dane nie zabraniają takiego wykorzystania lub przekazania.

4. Dane przekazane w ramach niniejszego rozporządzenia osobom pracującym dla właściwych organów, sądów, innych organów publicznych i Komisji bądź wyznaczonego przez nią organu, których ujawnienie naruszyłoby:

   a) ochronę prywatności i integralności jednostki, zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym ochrony danych osobowych,

   b) interesy handlowe osoby fizycznej lub prawnej, w tym również własność intelektualną,

   c) postępowanie sądowe lub poradę prawną,

d) zakres inspekcji lub postępowań wyjaśniających,

mogą być ujawniane jedynie w przypadku, gdy okaże się to konieczne do spowodowania zaprzestania lub zakazu naruszania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa i jeżeli organ, który przekazał dane, wyrazi na to zgodę.

5. Takie dane objęte są taką samą ochroną jak podobne dane ze strony ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymuje, oraz przez odpowiednie przepisy mające zastosowanie do instytucji wspólnotowych.

6. Ustępy 1-6 nie mogą być rozumiane jako przeszkoda w wykorzystywaniu danych uzyskanych na mocy niniejszego rozporządzenia w ramach działań i postępowań sądowych podjętych wskutek nieprzestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Właściwe organy państwa członkowskiego przekazującego dane informowane są o wszelkich przypadkach, w których dane te są wykorzystywane do tych celów.

7. Niniejszy artykuł nie narusza obowiązków wynikających z międzynarodowych konwencji dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

Rozdział III
Oficjalne strony internetowe

Artykuł 106
Oficjalne strony internetowe

1. Do celów niniejszego rozporządzenia każde państwo członkowskie ustanawia najpóźniej do dnia 1 czerwca 2010 r. oficjalną stronę internetową dostępną przez Internet i zawierającą informacje wymienione w art. 107 i 108. Przedmiotowa strona internetowa powinna być zgodna z wytycznymi dotyczącymi inicjatywy w zakresie dostępności sieci („Web Accessibility Initiative”). Państwa członkowskie przekazują Komisji adres internetowy swojej oficjalnej strony internetowej. Komisja może podjąć decyzję o opracowaniu wspólnych norm i procedur w celu zapewnienia przejrzystej komunikacji pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi, Agencją i Komisją, w tym przekazywania regularnych zwięzłych informacji na temat danych dotyczących działalności połowowej w stosunku do uprawnień do połowów.

2. Oficjalna strona internetowa każdego państwa członkowskiego składa się z części dostępnej publicznie i części bezpiecznej. Na tej stronie internetowej każde państwo członkowskie ustanawia, prowadzi i aktualizuje zbiory danych konieczne do celów kontroli zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 107
Publicznie dostępna część strony internetowej

1. W publicznie dostępnej części strony internetowej państwa członkowskie niezwłocznie publikują:

   a) nazwę i adres właściwych organów odpowiedzialnych za wydawanie licencji połowowych i upoważnień do połowów, o których mowa w art. 7;

   b) wykaz portów wyznaczonych do celu przeładunku, o których mowa w art. 18, określając godziny ich pracy;

   c) miesiąc po wejściu w życie planu wieloletniego oraz po zatwierdzeniu przez Komisję – wykaz wyznaczonych portów, określając godziny pracy, o których mowa w art. 34 i, w terminie następnych trzydziestu dni, związane z nimi warunki zapisywania i zgłaszania ilości w odniesieniu do każdego wyładunku gatunków objętych planem wieloletnim;

   d) szczegółowe informacje dotyczące punktu kontaktowego do przekazywania lub przedstawiania dzienników połowowych, deklaracji przeładunkowych i wyładunkowych, dokumentów sprzedaży, deklaracji przejęcia i dokumentów przewozowych, o których mowa w art. 14, 17, 18, 21, 54, 57 i 58;

   e) mapę ze współrzędnymi obszaru objętego doraźnym zamknięciem, o którym mowa w art. 45, określając czas trwania zamknięcia oraz warunki regulujące połowy w tym konkretnym zamkniętym obszarze;

   f) decyzję o zamknięciu łowiska w zastosowaniu art. 26 oraz wszelkie niezbędne szczegółowe informacje.

Artykuł 108
Bezpieczna część strony internetowej

1. W bezpiecznej części strony internetowej każde państwo członkowskie ustanawia, prowadzi i aktualizuje następujące wykazy i bazy danych:

   a) wykaz urzędników odpowiedzialnych za inspekcje, o których mowa w art. 65;

   b) elektroniczną bazę danych do przetwarzania sprawozdań z inspekcji i z nadzoru sporządzonych przez urzędników, o których mowa w art. 69;

   c) komputerowe pliki systemu monitorowania statków zapisane przez jego ośrodek monitorowania rybołówstwa, o którym mowa w art. 9;

   d) elektroniczną bazę danych zawierającą wykaz wszystkich licencji połowowych i upoważnień do połowów wydanych i zarządzanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wraz z jasnym wskazaniem ustalonych warunków i informacji dotyczących wszelkich zawieszeń i cofnięć;

   e) elektroniczną bazę danych zawierającą wszystkie istotne informacje dotyczące uprawnień do połowów, o których mowa w art. 23;

f) elektroniczną bazę danych zawierającą wszystkie naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa dokonane przez statki pływające pod jego banderą lub przez jego obywateli, a także zastosowane sankcje, o których mowa w art. 85;

g) elektroniczną bazę danych, o której mowa w art. 102, umożliwiającą weryfikację kompletności i jakości zgromadzonych danych.

2. W bezpiecznej części swojej strony internetowej każde państwo członkowskie ustanawia krajowy system informacji o połowach, o którym mowa w art. 109, umożliwiający bezpośrednią elektroniczną wymianę informacji z innymi państwami członkowskimi, Komisją lub wyznaczonym przez nią organem.

3. Każde państwo członkowskie umożliwia Komisji i wyznaczonemu przez nią organowi zdalny dostęp do bezpiecznej części swojej strony internetowej. Państwo członkowskie umożliwia dostęp urzędnikom Komisji na podstawie elektronicznych zaświadczeń wydawanych przez Komisję lub wyznaczony przez nią organ.

4. Dane zawarte w bezpiecznej części strony internetowej dostępne są jedynie dla określonych użytkowników upoważnionych do tego celu albo przez państwa członkowskie albo przez Komisję lub wyznaczony przez nią organ. Dane udostępniane tym osobom ograniczają się do danych, których potrzebują one do wykonywania swoich zadań i działań mających na celu zapewnienie przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa i z tego względu podlegają przepisom regulującym poufność wykorzystania takich danych.

5. Dane zawarte w bezpiecznej części strony internetowej przechowywane są tak długo jak to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia, ale zawsze przez minimalny okres trzech lat kalendarzowych, licząc od roku następującego po roku, w którym informacja została zapisana.

TYTUŁ XIII
WDRAŻANIE

Artykuł 109
Współpraca administracyjna państw członkowskich

1. W celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia organy administracyjne odpowiedzialne za wdrożenie niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich współpracują ze sobą, z organami krajów trzecich, z Komisją oraz z wyznaczonym przez nią organem.

2. W tym celu ustanawia się system wzajemnej pomocy obejmujący przepisy dotyczące wymiany informacji w odpowiedzi na złożony wniosek lub spontanicznie. Ustanawia się także zautomatyzowany system informowania za pośrednictwem krajowych baz danych.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 111.

Artykuł 110
Obowiązki w zakresie sprawozdawczości

1. Co cztery lata państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Na podstawie sprawozdań złożonych przez państwa członkowskie oraz własnych obserwacji Komisja sporządza co cztery lata sprawozdanie, które przedkłada Radzie i Parlamentowi Europejskiemu.

3. Ocena skutków niniejszego rozporządzenia dla wspólnej polityki rybołówstwa zostanie przeprowadzona przez Komisję 5 lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie określające reguły, które zastosowały do sporządzenia sprawozdań w oparciu o dane podstawowe.

Artykuł 111
Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet utworzony na mocy art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

2. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

3. Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

Artykuł 112
Zmiany do rozporządzenia Rady (WE) nr 768/2005

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 768/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 3 dodaje się następujący ustęp w brzmieniu:

„i) pomoc w jednolitym wdrażaniu systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w szczególności:

- zorganizowanie koordynacji operacyjnej działań kontrolnych przez państwa członkowskie w celu wdrożenia szczegółowych programów kontroli, programów kontroli NNN i międzynarodowych programów kontroli;

- przeprowadzanie audytu krajowych systemów kontroli i współpracy między państwami członkowskimi w zakresie ich systemów kontroli przez organy krajowe lub niezależne jednostki posiadające właściwe kwalifikacje.

- inspekcje konieczne do wykonywania jej zadań.”

2. W art. 5:

a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Koordynacja operacyjna prowadzona przez Agencję obejmuje kontrolę wszystkich działań wchodzących w zakres wspólnej polityki rybołówstwa:”

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu poprawy koordynacji między państwami członkowskimi Agencja może ustanawiać plany operacyjne z zainteresowanymi państwami członkowskimi i koordynować ich wdrażanie.”

3. Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7
Wsparcie Komisji i państw członkowskich

Agencja wspiera Komisję i państwa członkowskie w optymalnym, jednolitym i skutecznym wypełnianiu ich obowiązków wynikających z przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w zwalczaniu połowów NNN i ich stosunkach z krajami trzecimi. Agencja w szczególności:

a) określa i opracowuje podstawowy program nauczania dla potrzeb szkolenia instruktorów szkolących inspektorów rybołówstwa z państw członkowskich oraz zapewnia dodatkowe kursy i seminaria szkoleniowe dla tych inspektorów oraz pozostałego personelu zaangażowanego w działania związane z kontrolą;

b) określa i opracowuje podstawowy program nauczania dla potrzeb szkolenia inspektorów wspólnotowych przed ich pierwszym rozmieszczeniem oraz regularnie zapewnia tym inspektorom dodatkowe uaktualnione szkolenia i seminaria;

c) na wniosek państw członkowskich podejmuje wspólne udzielanie zamówień publicznych na zakup towarów i usług związanych z działaniami w zakresie kontroli prowadzonymi przez państwa członkowskie, jak również przygotowuje i koordynuje wdrażanie przez państwa członkowskie wspólnych projektów pilotażowych;

d) opracowuje wspólne procedury operacyjne dotyczące wspólnych działań w zakresie kontroli prowadzonych przez dwa państwa członkowskie lub większą ich liczbę;

e) opracowuje kryteria dotyczące wymiany środków kontroli i inspekcji pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy państwami członkowskimi i krajami trzecimi, a także kryteria dotyczące zapewnienia takich środków przez państwa członkowskie;

f) przeprowadza analizę ryzyka na podstawie danych dotyczących połowów, wyładunków i nakładu połowowego oraz analizę ryzyka dotyczącą nieraportowanych wyładunków zawierającą w szczególności porównanie danych dotyczących połowów i przywozu z danymi dotyczącymi wywozu i spożycia krajowego;

g) opracowuje, na wniosek Komisji lub państw członkowskich, metody i wspólne procedury w zakresie inspekcji;

h) pomaga państwom członkowskim wypełniać ich wspólnotowe i międzynarodowe obowiązki w zakresie zwalczania połowów NNN, a także obowiązki wynikające z członkostwa w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem;

i) wspiera i koordynuje rozwój jednolitych metod zarządzania ryzykiem w dziedzinach podlegających jej kompetencjom;

j) wspiera i koordynuje współpracę między państwami członkowskimi i wspólne normy w zakresie rozwoju planów kontroli wyrywkowych określonych w prawodawstwie wspólnotowym."

W rozporządzeniu Rady (WE) nr 768/2005 wprowadza się następujący rozdział w brzmieniu:

„Rozdział IIIa Kompetencje Agencji

Artykuł 17a
Inspekcje w państwach członkowskich

1. Nie naruszając uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji przez Traktat Agencja wspiera Komisję w ocenie i kontroli stosowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa przez państwa członkowskie. Agencja może przeprowadzać inspekcje organów publicznych i podmiotów prywatnych w państwach członkowskich. W tym celu, zgodnie z przepisami prawnymi zainteresowanego państwa członkowskiego, może:

   a) badać odpowiednią dokumentację, dane, procedury i wszelkie inne istotne materiały;

   b) wykonywać kopie lub wyciągi z takiej dokumentacji, danych, procedur i innych materiałów;

   c) domagać się wyjaśnień na miejscu;

   d) wizytować wszelkie odpowiednie obiekty lub środki transportu.

2. Urzędnicy Komisji przedstawiają pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość i uprawnienia. Agencja informuje przedmiotowe państwo członkowskie o planowanej inspekcji oraz o nazwiskach urzędników w rozsądnym terminie przed inspekcją.

3. Przedmiotowe państwo członkowskie poddaje się takim inspekcjom i zapewnia, by przedmiotowe organy i osoby również poddały się takim inspekcjom.

4. W przypadku gdy podmiot gospodarczy sprzeciwia się takiej inspekcji, przedmiotowe państwo członkowskie dostarcza niezbędnej pomocy upoważnionym urzędnikom Agencji w celu umożliwienia przeprowadzenia inspekcji.

5. Sprawozdania sporządzone w zastosowaniu niniejszego artykułu przesyłane są przedmiotowemu państwu członkowskiemu i Komisji.

Artykuł 17b
Środki Agencji

Agencja w miarę potrzeb:

a) wydaje podręczniki dotyczące zharmonizowanych norm w zakresie inspekcji;

b) opracowuje wytyczne określające najlepsze praktyki w zakresie kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w odniesieniu do szkolenia urzędników prowadzących kontrole, i je regularnie aktualizuje;

c) monitoruje ogólne funkcjonowanie systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa, w tym w poszczególnych państwach członkowskich. Może to obejmować wizyty w państwach członkowskich.

d) zapewnia Komisji wsparcie techniczne i administracyjne niezbędne do wykonywania jej zadań;

e) sprawdza poziom i jakość szkoleń urzędników krajowych i krajowych środków kontroli.

Artykuł 17c
Współpraca

1. Państwa członkowskie i Komisja współpracują z Agencją i zapewniają jej pomoc konieczną do wykonywania jej zadań.

2. Uwzględniając różnice pomiędzy systemami prawnymi poszczególnych państw członkowskich, Agencja ułatwia współpracę pomiędzy państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją w ramach opracowywania zharmonizowanych norm w zakresie kontroli zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym oraz biorąc pod uwagę najlepsze praktyki w państwach członkowskich oraz uzgodnione normy międzynarodowe.

Artykuł 17d
Jednostka kryzysowa

1. Jeżeli Komisja, z własnej inicjatywy lub na wniosek kilku państw członkowskich, stwierdzi wstępowanie sytuacji stanowiącej bezpośrednie, pośrednie lub potencjalne poważne ryzyko dla wspólnej polityki rybołówstwa i jeżeli temu ryzyku nie można zapobiec, ani go wyeliminować lub zmniejszyć za pomocą istniejących środków bądź nie można nim w odpowiedni sposób zarządzać, Agencja jest o tym natychmiast powiadamiana.

2. Agencja, powiadomiona o takim ryzyku lub z własnej inicjatywy, tworzy natychmiast jednostkę kryzysową i informuje o tym Komisję.

Artykuł 17e
Zadania jednostki kryzysowej

1. Utworzona przez Agencję jednostka kryzysowa odpowiada za gromadzenie i ocenę wszelkich stosownych informacji oraz identyfikowanie dostępnych możliwości w celu zapobieżenia, wyeliminowania lub zmniejszenia ryzyka dla wspólnej polityki rybołówstwa w sposób możliwie jak najbardziej skuteczny i szybki.

2. Jednostka kryzysowa może żądać pomocy od każdego organu publicznego lub osoby prywatnej, której kompetencje byłyby niezbędne do skutecznego zareagowania w sytuacji nadzwyczajnej.

3. Agencja zapewnia niezbędną koordynację, aby umożliwić odpowiednią reakcję we właściwym momencie.

4. Jednostka kryzysowa informuje, w stosownym przypadku, opinię publiczną o występującym ryzyku i o podjętych środkach.

Artykuł 17f
Wieloletni program prac

1. W wieloletnim programie prac Agencji ustanawia się jej ogólne cele, uprawnienia, zadania, wskaźniki wykonania oraz priorytety każdego działania Agencji na okres pięciu lat. Przedmiotowy plan obejmuje przedstawienie planu w zakresie polityki kadrowej i oceny środków budżetowych, jakie należy przeznaczyć na realizację celów ustalonych na ten pięcioletni okres.

2. Wieloletni program prac przedstawia się zgodnie z systemem zarządzania kosztami działań i metodyką opracowaną przez Komisję. Zostaje on przyjęty przez zarząd.

3. Roczny program prac, o którym mowa w art. 23 ust. 2 lit. c), nawiązuje do wieloletniego program prac. Jasno określa nowości, zmiany lub skreślenia w stosunku do programu prac z roku poprzedniego oraz postępy dokonane w celu realizacji priorytetów i ogólnych celów wieloletniego programu prac.

Artykuł 17g
Współpraca w zakresie gospodarki morskiej

1. Agencja przyczynia się do wdrażania zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej, a zwłaszcza do tworzenia zintegrowanej sieci nadzoru morskiego UE poprzez udostępnianie instytucjom UE, organom i państwom członkowskim UE swoich systemów operacyjnych oraz swoich danych dotyczących monitorowania połowów i przestrzegania przepisów w tej dziedzinie.

2. Dyrektor wykonawczy może, w imieniu Agencji, zawierać umowy administracyjne z innymi organami w sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia po powiadomieniu o tym zarządu. Dyrektor wykonawczy informuje o tym Komisję na wczesnym etapie negocjacji.”

Artykuł 17h
Szczegółowe przepisy dotyczące wykonania

1. Szczegółowe przepisy dotyczące wykonania niniejszego rozdziału przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

2. Przepisy te mogą w szczególności dotyczyć opracowania planów reagowania w sytuacji nadzwyczajnej, ustanowienia jednostki kryzysowej oraz procedur praktycznych, które należy stosować."

Artykuł 113
Zmiany do innych rozporządzeń

1. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2371/2002 wprowadza się następujące zmiany:

   a) Artykuł 21 otrzymuje brzmienie:

      „Dostęp do wód i zasobów oraz prowadzenie działalności połowowej, jak określono w art. 1, podlegają kontroli i egzekwuje się przestrzeganie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. W tym celu ustanawia się wspólnotowy system monitorowania, nadzoru, inspekcji i egzekwowania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa."

   b) Skreśla się art. 22–28.

2. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 423/2004[38] skreśla się rozdział V.

3. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 811/2004[39] skreśla się art. 7, 8, 10, 11, 12 i 13.

4. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2166/2005[40] skreśla się art. 9, 10, 11, 12 i 13.

5. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 2115/2005[41] skreśla się art. 7.

6. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 388/2006[42] skreśla się art. 7, 8, 10 i 11.

7. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 509/2007[43] skreśla się art. 6, 8, 9 i 10.

8. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 676/2007[44] skreśla się art. 10, 11, 12, 14 i 15.

9. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1098/2007[45] skreśla się art. 15 i 25.

10. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 847/96 skreśla się art. 5.

---

38 Dz.U. L 70 z 9.3.2004, s. 8.
39 Dz.U. L 185 z 27.5.2004, s. 1.
40 Dz.U. L 345 z 28.12.2005, s. 5.
41 Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 3.
42 Dz.U. L 65 z 7.3.2006, s. 1.
43 Dz.U. L 122 z 11.5.2007, s. 7.
44 Dz.U. L 157 z 19.6.2007, s. 1.
45 Dz.U. L 248 z 22.9.2007, s. 1.

Artykuł 114
Uchylenia

Niniejszym uchyla się rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 i rozporządzenie Rady (WE) nr 1627/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące specjalnych zezwoleń połowowych.

Artykuł 115
Odesłania

Odesłania do przepisów skreślonych zgodnie z art. 113 oraz do rozporządzeń uchylonych zgodnie z art. 114 traktowane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i należy je odczytywać zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

TYTUŁ XIV
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 116
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓŁOWE WARTOŚCI ODNIESIENIA W ZAKRESIE INSPEKCJI DLA PLANÓW WIELOLETNICH

Cel:

1. Każde państwo członkowskie opracowuje szczegółowe wartości odniesienia dla inspekcji zgodnie z niniejszym załącznikiem.

Strategia

2. Inspekcja i nadzór działalności połowowej koncentrują się na statkach, które prawdopodobnie będą prowadzić połowy gatunków objętych planem wieloletnim. Inspekcje losowe w odniesieniu do przewozu i wprowadzania na rynek gatunków objętych planem wieloletnim stosuje się jako uzupełniający mechanizm kontroli krzyżowej, w celu zbadania skuteczności inspekcji i nadzoru.

Priorytety

3. Różnym rodzajom narzędzi połowowych przypisuje się różne poziomy znaczenia, zależnie od stopnia, w jakim ograniczenia w uprawnieniach do połowów wpływają na floty. W związku z tym każde państwo członkowskie określa szczegółowe priorytety.

Wartości docelowe

4. Najpóźniej miesiąc od daty wejścia w życie rozporządzenia ustanawiającego plan wieloletni państwa członkowskie wdrażają swoje harmonogramy inspekcji, uwzględniając cele wyznaczone poniżej.

   Państwa członkowskie określają i opisują strategię kontroli wyrywkowych, którą będą stosować.

   Na wniosek Komisja może uzyskać dostęp do planu kontroli wyrywkowych stosowanego przez państwo członkowskie.

   a) Poziom inspekcji w portach

      Zasadniczo poziom dokładności, jaki należy osiągnąć, powinien odpowiadać co najmniej poziomowi, jaki zostałby osiągnięty przy zastosowaniu prostej metody losowego wyboru, przy czym inspekcją należy objąć 20 % masy wszystkich wyładunków gatunków objętych planem wieloletnim w danym państwie członkowskim.

   b) Poziom inspekcji w odniesieniu do wprowadzania na rynek

      Inspekcja 5 % ilości gatunków objętych planem wieloletnim oferowanych do sprzedaży na aukcjach.

   c) Poziom inspekcji na morzu

Elastyczna wartość odniesienia: do określenia po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze. Wartością odniesienia dla inspekcji na morzu jest liczba dni patrolowania obszarów objętych zarządzaniem, z możliwością ustalenia odrębnej wartości odniesienia dla dni patrolowania określonych obszarów.

d) Poziom nadzoru z powietrza

Elastyczna wartość odniesienia: wprowadzona po szczegółowej analizie działalności połowowej w każdym obszarze oraz uwzględniająca zasoby będące do dyspozycji państwa członkowskiego.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 1 ust. 1	Artykuły 1 i 2
Artykuł 1 ust. 2	Artykuł 5 ust. 3
Artykuł 1 ust. 3	Artykuł 2
Artykuł 2	Artykuł 5
Artykuł 3	Artykuł 9
Artykuł 4	Artykuł 5
Art. 5 lit. a) i b)	Artykuł 65
Artykuł 5 lit. c	Artykuł 8
Artykuł 6	Artykuły 14, 15 i 16
Artykuł 7	Artykuł 17
Artykuł 8	Artykuł 21
Artykuł 9 ust. 1 (2), (3), (4)	Artykuły 54 i 55
Artykuł 9 ust. 4b	Artykuł 57
Artykuł 11	Artykuły 18 i 19
Artykuł 12	
Artykuł 13	Artykuł 58
Artykuł 14	Artykuł 52
Artykuł 15	Artykuły 23 i 25
Artykuł 16	Artykuł 24
Artykuł 17	Artykuły 5 i 65
Artykuł 19	Artykuły 102 i 103
Artykuł 19a	
Artykuł 19b	

Artykuł 19c	
Artykuł 19d	
Artykuł 19e	Artykuł 14
Artykuł 19f	
Artykuł 19g	
Artykuł 19h	
Artykuł 19i	
Artykuł 19j	
Artykuł 20	Artykuły 37 i 38
Artykuł 20a	
Artykuł 21 ust. 1, 2 i 3	Artykuły 26 i 27
Artykuł 21 ust. 4	Artykuł 28
Artykuł 21a	Artykuły 26 i 27
Artykuł 21b	Artykuły 23 i 25
Artykuł 21c	Artykuł 27
Artykuł 22	
Artykuł 23	Artykuły 97 i 98
Tytuł V	Tytuł IV rozdział II
Artykuł 28 ust. 1	Artykuł 48
Artykuł 28 ust. 2	Artykuł 60
Artykuł 28 ust. 2a	Artykuł 48
Artykuł 28c	Artykuły 9 i 14
Artykuł 28a, b, c, d, e, f, g, h	
Artykuł 29	Artykuły 88, 89, 90, 91, 92 i 93
Artykuł 30	Artykuł 94
Artykuł 31 ust. 1 i 2	Artykuł 81

Artykuł 31 ust. 3	Artykuł 82
Artykuł 31 ust. 4	Artykuł 78
Artykuł 32	Artykuł 80
Artykuł 33	Artykuł 81
Artykuł 34	
Artykuł 34a	Artykuł 109
Artykuł 34b	Artykuł 89
Artykuł 34c	Artykuł 87
Artykuł 35	Artykuł 110
Artykuł 36	Artykuł 111
Artykuł 37	104, 105
Artykuł 38	Artykuł 3
Artykuł 39	Artykuł 114
Artykuł 40	Artykuł 116
Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 21	Artykuły 1 i 2
Artykuł 22 ust. 1	Artykuły 6, 7, 9, 14 i66
Artykuł 22 ust. 2	Artykuły 50, 52, 54, 58 i66
Artykuł 23 ust. 3	Artykuł 5 ust. 3, art. 5 ust. 5 i art. 11
Artykuł 23 ust. 4	Artykuł 28 ust. 2 i art. 97
Artykuł 24	Artykuł 5, tytuł VII, art. 61 i 83
Artykuł 25	Tytuł VII rozdział III, IV
Artykuł 26 ust. 1	Artykuł 88
Artykuł 26 ust. 2	Artykuł 101
Artykuł 26 ust. 4	Artykuł 27
Artykuł 27 ust. 1	Artykuły 88 – 91

Artykuł 27 ust. 2	Artykuły 93 i 94
Artykuł 28 ust. 1	Artykuł 109
Artykuł 28 ust. 3	Artykuły 71-73
Artykuł 28 ust. 4	Artykuł 70
Artykuł 28 ust. 5	Artykuł 64
Rozporządzenie (WE) nr 1627/94	**Niniejsze rozporządzenie**
Całe rozporządzenie	Artykuł 7
Rozporządzenie (WE) nr 423/2004	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 9	Artykuł 14 ust. 2
Artykuł 11	Artykuł 17
Artykuł 12	Artykuł 34
Artykuł 13	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 14	Artykuł 36
Artykuł 15 ust. 1	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 811/2004	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 7	Artykuł 14 ust. 2
Artykuł 8	Artykuł 17
Artykuł 10	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 11	Artykuł 35
Artykuł 12	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 2166/2005	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 9	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 10	Artykuł 53 ust. 1
Artykuł 12	Artykuł 35
Artykuł 13	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 2115/2005	**Niniejsze rozporządzenie**

Artykuł 7	14 (3)
Rozporządzenie (WE) nr 388/2006	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 7	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 8	Artykuł 53 ust. 1
Artykuł 10	Artykuł 35
Artykuł 11	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 509/2007	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 6	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 8	Artykuł 35
Artykuł 9	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 676/2007	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 10	Artykuł 14 ust. 2
Artykuł 11	Artykuł 14 ust. 3
Artykuł 12	Artykuł 53 ust. 1
Artykuł 14	Artykuł 35
Artykuł 15	Artykuł 53 ust. 4
Rozporządzenie (WE) nr 1098/2007	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 15	Artykuł 14 ust. 3
Rozporządzenie (WE) nr 847/96	**Niniejsze rozporządzenie**
Artykuł 5	Artykuł 97